

**RECU LL DE
LITERATURA
I FOTO JOVE**

Palma 2015

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE 2015

Aquesta obra la formen treballs que provenen de dues activitats:

RECULL DE LITERATURA 2015

És una proposta adreçada a l'alumnat d'Educació Secundària i Batxillerat,
de la Regidoria d'Educació, Família, Majors i Immigració.

i

20a FOTO JOVE

És una activitat ideada i coordinada per Pilar Negredo Olalla.

Foto de la portada: Antonella Ferraro, CIDE.

© Ajuntament de Palma, 2015

Disseny i maquetació: Gráficas Planisi

ÍNDEX

Pròleg

16

Relació de centres i professorat participants al Recull de Literatura Jove

18

Relació de centres i professorat participants a Foto Jove

18

Texts en català

1r ESO

Un regal per Nadal

Sílvia Esteva Arbós. *Col·legi Santa Magdalena Sofia*

21

Recorda

Noa Jamorabon. *Col·legi La Immaculada*

23

Una nineta diferent

Yolanda Martínez Barceló. *Col·legi Santa Magdalena Sofia*

25

L'escola misteriosa

Duna Martínez Vich. *Col·legi Santa Magdalena Sofia*

27

L'assassinat

Teresa Mulet Pérez. *Col·legi Santa Magdalena Sofia*

29

El poder no et dóna la felicitat

Noa Vico Oliver. *Col·legi Santa Magdalena Sofia*

31

2n ESO

El pitjor somni

Evangelina Arce. *Col·legi La Immaculada*

33

Entre adolescents

Lucía Fernández Pastorino. *Col·legi La Porciúncula*

35

La veritat sobre l'Apollo 11

Judith Ponce Casañas. *Col·legi Juan de la Cierva*

38

Tenc son

Àgueda Serra Verdera. *Col·legi La Porciúncula*

41

3r ESO

Un home, tres aliments

Daniel Moreno Lucas. *Col·legi La Immaculada*
43

El dia més dur de la meva vida

Raquel Bennàsar Folch. *Col·legi La Porciúncula*
45

El destí

Andrea Alonso Sáenz. *Col·legi Sant Pere*
47

El seu tren

Susana Escribano García. *Col·legi Sant Pere*
49

La ment

Miquel Pellicer Corbalán. *Col·legi Sant Pere*
51

Només tu m'entens

Marina Guevara Arbós. *Col·legi Sant Pere*
53

El conflicte amb el meu “germà”

Miquel Martínez Fontanella. *Col·legi Sant Pere*
55

L'assassí silenciós

Joan Bennàsser Pérez. *Col·legi Jesús Maria*

57

4t ESO

Somnis

Julia Pérez Cortés. *Col·legi La Immaculada*

59

Innocència

Maria del Mar Comas Mir. *Col·legi La Immaculada*

61

Reflexió sobre els sentiments

Isabel Salmerón Mayans. *FEV, Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)*

63

Pensa per tu mateix

Toni Pizarro Gayà. *FEV, Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)*

66

El ball com forma de vida

Laura Olivas Campano. *FEV, Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)*

69

La por

Ana Clotilde Linares Ortiz. *FEV, Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)*

72

Els orígens d'una assassina

Irene Vera Barea. *Col·legi Jesús Maria*

74

Beneïdes imperfeccions

Noelia Gomila Moriel. *Col·legi Jesús Maria*

78

Cap al destí

Cristina Gil Calderón. *Col·legi Jesús Maria*

81

1r batxillerat

Els seus ulls

Marina Calafat Caules. *IES Madina Mayurqa*

83

Mrs Marginada

Víctor Ferrà Abril. *IES Madina Mayurqa*

85

2n batxillerat

La meva pròpia presó

Laura Martínez Camps. *IES Madina Mayurqa*

87

El Gàrgola

Pau García Font. *IES Madina Mayurqa*

89

Crits ofegats

Laura Margarit Tomàs. *IES Madina Mayurqa*

92

La gata

Marta Baños Picazo. *IES Madina Mayurqa*

94

Sis de febrer

Llucia Díaz del Campo Diéguez. *Col·legi Sant Josep Obrer*

96

Texts en castellà

1r ESO

El corazón de una niña

Elena Martínez Sánchez. *Col·legi La Porciúncula*

100

2n ESO

Abuela María

Miguel Benítez Velasco. *Col·legi Juan de la Cierva*

102

La desesperación dentro de mi

Sergio Delgado García. *Col·legi La Porciúncula*

104

La visión

Carmen Heredia Pérez. *Col·legi Santa Mònica*

106

Viaje en el tiempo

Ana Llorca Gorriz. *Col·legi Juan de la Cierva*

108

3r ESO

Aquello que se parecía a mí

Victòria Andreu Langarica. *Col·legi La Porciúncula*

111

Un sueño real

Francisco Pou Gruman. *IES Ses Estacions*

114

Fría noche de enero

Victoria Shafir. *IES Ses Estacions*

116

4t ESO

“Mi porqué” a lo largo del tiempo

Marina Forteza Rodríguez. *Col·legi Juan de la Cierva*

119

Escena nocturna e invernal

Martín Heliodoro García Herrera. *Col·legi Santa Mònica*

122

Prohibido soñar

Sofía Márquez Nieto. *Col·legi Santa Mònica*

124

1r batxillerat

Alergia

Guido Belfiore Da Silva. *Sant Josep Obrer*

126

Los recuerdos pueden ser eternos

Mariam Zamrik Vila. *Sant Josep Obrer*

130

2n batxillerat

Versos de libertad

Marta Gallardo Alfaro. *Sant Josep Obrer*

132

Última carta

Claudia Lozano Estaràs. *Sant Josep Obrer*

135

La petición

Yaiza Miranda Alcolea. *IES Ses Estacions*

138

Una de pistachos

Isabel Notario Sánchez. *Col·legi Santa Mònica*

141

Barco de papel

Claudia Obrador Llull. *Col·legi Santa Mònica*

142

Jorge Parra
IES Josep M. Llompart

ÍNDIX DE LES IMATGES

Portada: Antonella Ferraro			
Jorge Parra. <i>IES Josep M. Llompart</i> _____	11	Lucas Martí. <i>Santa Mònica</i>	
Sílvia Abad Vich. <i>IES Josep M. Llompart</i> _____	17	<i>Cecilia Calonge. Santa Mònica</i>	
Sandra Antolí Pérez. <i>Santa Mònica</i> _____	20	Karola Pérez. <i>Santa Mònica</i>	
Ana Martín. <i>Santa Mònica</i>		Mar Hernández. <i>Santa Mònica</i>	
Jordi Morro. <i>Santa Mònica</i>		Ana Vicens. <i>Madre Alberta</i>	
Isabel Cabrer. <i>Madre Alberta</i>		Isabel Cabrer. <i>Madre Alberta</i>	
Arnau Vadell. <i>Mata de Jonc</i>		María García. <i>Madre Alberta</i>	
Victoria Sefeld. <i>Santa Mònica</i>		Madhav Torres. <i>CIDE</i> _____	26
Alba Pérez. <i>Consolación del Vivero</i>		Luana Martínez. <i>CIDE</i>	
Silvia Torres. <i>Mata de Jonc</i>		Anau Vadell. <i>Mata de Jonc</i>	
Andrea Lasanta. <i>Santa Mònica</i>		Inés Giménez. <i>Consolación del Vivero</i>	
Paula Femenía. <i>Santa Mònica</i>		Prisca Laguna. <i>Participació lliure</i>	
Claudia López. <i>Santa Mònica</i> _____	22	Laura García. <i>Consolación del Vivero</i>	
Maria Huguet. <i>CIDE</i>		Stefany Gonzáles. <i>Consolación del Vivero</i>	
Alba Ojeda. <i>Santa Magdalena Sofia</i>		Carlos Rodríguez. <i>Consolación del Vivero</i>	
Marta Pérez. <i>Santa Mònica</i>		Xavi Hormigos. <i>Consolación del Vivero</i>	
Jaume Nicolau. <i>Santa Mònica</i>		Carmen Barceló. <i>Sagrat Cor</i>	
Jordi Morro. <i>Santa Mònica</i>		Alicia Arellano. <i>Consolación del Vivero</i> _____	28
Isabel Cabrer. <i>Madre Alberta</i>		Guille Oliver. <i>Sagrat Cor</i>	
Joan Matemalas. <i>IES Santanyí</i>		Beatriz Villar. <i>IES Santanyí</i>	
Pablo Barceló. <i>Madre Alberta</i>		María de Carlos. <i>Sagrat Cor</i>	
M. del Mar Cózar. <i>CIDE</i>		Olga Velasco. <i>Francesc de Borja Moll</i>	
Arnau Vadell. <i>Mata de Jonc</i>		Carme Umbert. <i>IES Santanyí</i>	
José Luque. <i>Santa Mònica</i> _____	24	Victòria Mas. <i>Sagrat Cor</i>	
Marina Roig. <i>Santa Mònica</i>		Agnès Rigo. <i>IES Santanyí</i>	
Andrea Amorós. <i>Santa Mònica</i>		Lorena Martín. <i>Francesc de Borja Moll</i>	
Pablo Barceló. <i>Madre Alberta</i>		Andreu Mas. <i>IES Santanyí</i>	
Claudia López. <i>Santa Mònica</i>		Berta Capilla. <i>IES Santanyí</i> _____	30
		Rafa Rodríguez. <i>IES Joan Alcover</i> _____	33
		Julia Dantas. <i>IES Santanyí</i>	
		Agnès Rigo. <i>Santa Mònica</i>	
		Aina Crespí. <i>CIDE</i>	
		Francisco Gabriel. <i>Francesc de Borja Moll</i>	
		Aina Rigo. <i>IES Santanyí</i>	
		Susana Escribano. <i>Sant Pere</i>	
		Marga Mascaró. <i>Francesc de Borja Moll</i>	
		Ariadna Contrera. <i>IES Esporles</i>	
		María de Carlos. <i>Sagrat Cor</i>	
		Constança Pons. <i>IES Santanyí</i> _____	34
		María de Carlos. <i>Sagrat Cor</i>	
		Sheyla Vásques. <i>Consolación del Vivero</i>	
		Nando Garcés. <i>Sagrat Cor</i>	
		Sergi Marquez. <i>Francesc de Borja Moll</i>	
		Catalina Tous. <i>Santa Mònica</i>	
		Beatriz Villar. <i>IES Santanyí</i>	
		Berta Capilla. <i>IES Santanyí</i>	
		Maria Casanova. <i>IES Santanyí</i> _____	37
		Francesc Llabrés. <i>Sant Josep Obrer</i> _____	39
		Xisca Comas. <i>IES Esporles</i>	
		Esther Pozas. <i>Sta Magdalena Sofia</i>	
		María de Carlos. <i>Sagrat Cor</i>	
		Diego Lliteras. <i>Participació lliure</i>	
		Catalina Tous. <i>Sta Magdalena Sofia</i>	
		Maria Vadell. <i>Mata de Jonc</i>	
		Luana Martínez. <i>CIDE</i>	
		Guille Oliver. <i>Sagrat Cor</i>	
		Ismael Moreno. <i>Francesc de Borja Moll</i> _____	40
		Aida Medina. <i>CIDE</i> _____	42
		Alejandro Castellón. <i>CIDE</i> _____	43

Maria Vadell. <i>Mata de Jonc</i>		Nuria Cabello. <i>Sant Pere</i>		Marta Amorós. <i>IES Joan Alcover</i>	
Sonia Calatayud. <i>Santa Magdalena Sofia</i>		Maria Esteve. <i>Sta Magdalena Sofia</i>		Alejandro Castellón. <i>CIDE</i>	
Marita Ligeró. <i>Consolación del Vivero</i>		Sergi Marquez. <i>Francesc de Borja Moll</i>		Josep Nadal. <i>IES Joan Alcover</i>	
Aitana Pons. <i>Sagrat Cor</i>		Paula Alomar. <i>Sant Pere</i>		Aina Llabrés. <i>Madre Alberta</i>	
Marga Esteva. <i>Santa Magdalena Sofia</i>		Patricia Alcázar. <i>Sant Pere</i>		Claudia Paniza. <i>CIDE</i> _____	60
Paula Nicolau. <i>Sant Pere</i>		Juanjo Serrano. <i>Sta Magdalena Sofia</i>		Marta González. <i>CIDE</i>	
Miquel Lozano. <i>Sagrat Cor</i>		Maria Ros. <i>Sagrat Cor</i>		Pere Martín. <i>Participació lliure</i>	
Paula Alomar. <i>Sant Pere</i>		Miquel Lozano. <i>Sagrat Cor</i>		Tamara Palma. <i>Participació lliure</i>	
Rebeca Díaz. <i>Santa Magdalena Sofia</i>		José Manuel Sierra. <i>Sta Mónica</i>		Marta Simó. <i>Participació lliure</i>	
Francisco Gabriel. <i>Francesc de Borja Moll</i> _____	44	Carla Acedo. <i>Sta Mónica</i> _____	52	Carlota Martínez. <i>Madre Alberta</i>	
Toni Torres. <i>IES Son Pacs</i>		Catalina Tous. <i>Sta Mónica</i>		María Cano. <i>CEF</i>	
Xisca Comas. <i>IES Esporles</i>		Margalida Caldentey. <i>IES Santanyí</i>		Francesc Llabrés. <i>Sant Josep Obrer</i>	
Megan Monserrat. <i>IES Santanyí</i>		Megan Monserrat. <i>IES Santanyí</i>		Alain Villena. <i>Participació lliure</i> _____	62
Aida Medina. <i>CIDE</i>		Inés Terroba. <i>Participació lliure</i>		Alain Villena. <i>Participació lliure</i> _____	64
Joan Vidal. <i>IES Santanyí</i>		Carla Michelle. <i>CIDE</i>		Christian Dameris. <i>Participació lliure</i>	
Inés Spert. <i>IES Esporles</i>		Inés Spert. <i>IES Esporles</i>		Idoia Fradejas. <i>IES Josep M. Llompart</i>	
Tomeu Fontcuberta. <i>IES Santanyí</i>		Xisca Comas. <i>IES Esporles</i>		Kevin Fuechsel. <i>IES Calvià</i>	
Joan Miuél López. <i>IES Esporles</i>		Aida Capó. <i>CIDE</i>		Juan Antonio Moya. <i>IES Josep M. Llompart</i>	
Maria Vadell. <i>Mata de Jonc</i> _____	46	Lucía Isasi. <i>Participació lliure</i>		Laura Frontera. <i>IES Calvià</i>	
Sabrina de Antonio. <i>Santa Mónica</i>		Diego Lliteras. <i>Participació lliure</i>		Lucía Luna. <i>IES Calvià</i>	
Xavier Piña. <i>CIDE</i>		Alejandro López. <i>Sta Mónica</i> _____	54	Margalida Luque. <i>IES Calvià</i>	
Agustina Butrón. <i>IES Son Pacs</i>		Elena Montejo. <i>IES J.M. Llompart</i>		Núria Sastre. <i>IES Josep M. Llompart</i>	
Carlos Riera. <i>Madre Alberta</i>		Tomeu Quetglas. <i>IES J.M. Llompart</i>		Pau Nieto. <i>IES Josep M. Llompart</i>	
José Manuel Sierra. <i>Santa Mónica</i>		Kevin Fuechsel. <i>IES Calvià</i>		Marta Balaguer. <i>IES Josep M. Llompart</i> _____	65
Carmen Barceló. <i>Sagrat Cor</i>		M. Elena Olalla. <i>Francesc de Borja Moll</i>		Jerónima Jaume. <i>CIDE</i> _____	67
Maria Ros. <i>Sagrat Cor</i>		Elena Bleda. <i>Francesc de Borja Moll</i>		Enara Marino. <i>IES Joan Alcover</i>	
Sofía Fresno. <i>Consolación del Vivero</i> _____	48	Marta Marimón. <i>IES Calvià</i>		Arnau Fernández. <i>IES Joan Alcover</i>	
Rafa Rodríguez. <i>Sta Magdalena Sofia</i>		Idoia Fradejas. <i>IES J.M. Llompart</i> _____	56	Sonia Ruiz. <i>Sant Josep Obrer</i>	
Alicia Arellano. <i>Consolación del Vivero</i>		Christian Dameris. <i>Participació lliure</i> _____	58	Carmen Morey. <i>Madre Alberta</i>	
Susana Escribano. <i>Sant Pere</i>		Jordi Rullán. <i>IES J.M. Llompart</i>		Joan Maimó. <i>IES Josep M. Llompart</i>	
Raquel Barceló. <i>Sta Mónica</i>		Joan Maimó. <i>IES J.M. Llompart</i>		Marco Aliaga i Clara Gallego. <i>Sant Josep Obrer</i>	
Berta Capilla. <i>IES Santanyí</i>		Núria Sastre. <i>IES J.M. Llompart</i>		Antonella Ferraro. <i>CIDE</i> _____	68
Marita Ligeró. <i>Consolación del Vivero</i>		Álex Martín. <i>IES Juniper Serra</i>		Marta Simó. <i>Participació lliure</i> _____	70
Blaze Chapman. <i>Francesc de Borja Moll</i> _____	50	Gabriel Perelló. <i>IES Calvià</i>			
		Andrea Expósito. <i>IES Joan Alcover</i>			

Aina Gomis. <i>IES Son Pacs</i>	Joan Maimó. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Andrea Expósito. <i>IES Joan Alcover</i>
Antia Arribas. <i>CIDE</i>	Sonia Ruiz. <i>Sant Josep Obrer</i> _____ 80	Arina Pérez. <i>IES Josep M. Llompart</i>
Marta González. <i>CIDE</i>	Cristina Cañellas. <i>IES Francesc de Borja Moll</i> _____ 82	Carmen Morey. <i>Madre Alberta</i>
Mar Santamaría. <i>CIDE</i>	Enara Marino. <i>IES Joan Alcover</i>	Oslaya Zapata. <i>IES Joan Alcover</i>
Joan Amengual. <i>IES Santanyi</i>	Aina Gomis. <i>IES Son Pacs</i>	Sara Amores. <i>Sta Mónica</i> _____ 95
Claudia Paniza. <i>CIDE</i>	Marta Simó. <i>Participació lliure</i>	Silvia Abad. <i>IES Josep M. Llompart</i> _____ 97
Marina Massanet. <i>CIDE</i>	Antonella Ferraro. <i>CIDE</i>	Adriana González. <i>IES Josep M. Llompart</i> _____ 99
Paula Abraham. <i>IES Joan Alcover</i> _____ 71	Claudia Paniza. <i>Madre Alberta</i>	Fatima Zaouaghi. <i>IES Santanyi</i>
Marina Massanet. <i>CIDE</i>	Carlota Martínez. <i>Madre Alberta</i>	Christian Dameris. <i>Participació lliure</i>
Alejandro Castellón. <i>CIDE</i>	Marina Massanet. <i>CIDE</i>	Lucía Fernández. <i>Participació lliure</i>
Prisca Laguna. <i>Participació lliure</i>	Claudia Campins. <i>Madre Alberta</i> _____ 84	Antonella Ferraro. <i>CIDE</i>
Alejandra Álamo. <i>CIDE</i>	Toni Ruiz. <i>Consolación del Vivero</i> _____ 86	Antia Arribas. <i>CIDE</i>
María Cano. <i>CEF</i>	Jerónima Jaume. <i>CIDE</i>	Prisca Laguna. <i>Participació lliure</i>
Marta Simó. <i>Participació lliure</i>	Marta Balaguer. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Tamara Palma. <i>Participació lliure</i>
Christian Dameris. <i>Participació lliure</i>	Alain Villena. <i>Participació lliure</i>	Gabriel Covas. <i>Participació lliure</i> _____ 101
Jerónima Jaume. <i>CIDE</i> _____ 73	Paloma Bonnín. <i>Francesc de Borja Moll</i>	Elena Montejo. <i>Procedència</i>
María Cano. <i>CEF</i> _____ 76	Noelia Crespí. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Alicia Mesecke. <i>IES Josep M. Llompart</i>
Rubén Guirado. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Christian Dameris. <i>Participació lliure</i>	Idoia Fradejas. <i>IES Josep M. Llompart</i>
Marina Bauzá. <i>Francesc de Borja Moll</i>	Alejandra Álamo. <i>CIDE</i>	Marta Marimón. <i>IES Calvià</i>
Kevin Fuechsel. <i>IES Calvià</i>	Rubén Guirado. <i>IES Josep M. Llompart</i> _____ 88	Jordi Rullán. <i>IES Josep M. Llompart</i>
Idoia Fradejas. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Noelia Vaillo. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Jorge Parra. <i>IES Josep M. Llompart</i>
Marta Marimón. <i>IES Calvià</i>	Selena López. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Eva Vera. <i>IES Josep M. Llompart</i>
Elena Montejo. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Jessica Vallespir. <i>IES Calvià</i>	María Fernanda Palacios. <i>Sant Josep Obrer</i>
Adriana González. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Marcos García. <i>IES Calvià</i>	Joan Maimó. <i>IES Josep M. Llompart</i>
Verónica Paulova. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Marta Marimón. <i>IES Calvià</i>	Claudia Campins. <i>IES Juníper Serra</i>
Marina Silva. <i>IES Josep M. Llompart</i> _____ 77	Margalida Luque. <i>IES Calvià</i>	Marco A. Aliaga. <i>Sant Josep Obrer</i> _____ 103
Gabriel Perelló. <i>IES Calvià</i>	Javier Temes. <i>IES Juníper Serra</i>	Sara Amores. <i>Sta Mónica</i>
Jorge Parra. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Elena Carrasco. <i>IES Calvià</i>	Arnau Fernández. <i>IES Joan Alcover</i>
Álex Martín. <i>IES Juníper Serra</i>	Joan Maimó. <i>IES Josep M. Llompart</i> _____ 91	Oslaya Zapata. <i>IES Joan Alcover</i>
Miquel Fernández. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Elena Carrasco. <i>IES Calvià</i> _____ 93	Fatima Zaouaghi. <i>IES Santanyi</i>
Marta Ruiz. <i>Sant Josep Obrer</i>	Gabriel Perelló. <i>IES Calvià</i>	Paula Abraham. <i>IES Joan Alcover</i>
Antonia Adrover. <i>IES Juníper Serra</i>	Sergio Alguacil. <i>IES Joan Alcover</i>	Marta González. <i>CIDE</i>
Melina Álvarez. <i>IES Josep M. Llompart</i>	Arnau Fernández. <i>IES Joan Alcover</i>	Georgina Pons. <i>IES Joan Alcover</i>
Arnau Fernández. <i>IES Joan Alcover</i>		Yunyu Jiang. <i>IES Joan Alcover</i>

M. del Mar Sierra. <i>IES Juníper Serra</i>		Lucía Conde. <i>CIDE</i>		Marina Roig. <i>Sta Mónica</i>	
Magdalena Durán. <i>IES Joan Alcover</i>		Toni Frau. <i>Sta Mónica</i>		Ángel Calero. <i>Sta Mónica</i>	
Aina Llabrés. <i>Madre Alberta</i> _____	105	Pablo Barceló. <i>Madre Alberta</i>		Mireia Monfort. <i>Sta Mónica</i>	
María Cano. <i>CEF</i> _____	107	Jordi Morro. <i>Sta Mónica</i>		Lucas Marí. <i>Sta Mónica</i>	
Alain Villena. <i>Participació lliure</i> _____	109	Jordi Henao. <i>IES Esporles</i>		Jaume Nicolau. <i>Sta Mónica</i> _____	134
Pere Martí. <i>IES Josep M. Llompart</i> _____	110	Arnau Vadell. <i>Mata de Jonc</i> _____	121	Aina Llabrés. <i>Madre Alberta</i> _____	136
Gabriel Perelló. <i>IES Calvià</i> _____	112	M. del Mar Cózar. <i>CIDE</i>		Cecilia Calonge. <i>Sta Mónica</i>	
Jerónima Jaume. <i>IES Calvià</i>		Sara Casares. <i>Consolación del Vivero</i>		Paula Femenia. <i>Sta Mónica</i>	
Gabriel Covas. <i>Participació lliure</i>		Laia Raurich. <i>Mata de Jonc</i>		Kevin. <i>Escola Graduada</i>	
Silvia Torres. <i>Mata de Jonc</i>		Micaela Agustina. <i>Mata de Jonc</i>		Patricia Yazmine Luga. <i>Sta Mónica</i>	
Marta Simó. <i>Participació lliure</i>		Silvia Torres. <i>Mata de Jonc</i>		Mar Hernández. <i>Sta Mónica</i>	
Paula Madrid. <i>Sta Mónica</i>		Yllarini Guarda. <i>Mata de Jonc</i>		Anita Ripoll. <i>Sta Mónica</i>	
Lucía Fernández. <i>Participació lliure</i>		Inés Socías. <i>Mata de Jonc</i>		Iker Leguizamón. <i>Madre Alberta</i>	
Prisca Laguna. <i>Participació lliure</i>		Alba Ojeda. <i>Mata de Jonc</i> _____	123	Arnau Vadell. <i>Mata de Jonc</i>	
Claudia López. <i>Sta Mónica</i>		Belén Alfaro. <i>IES Juníper Serra</i> _____	125	Florencia. <i>Escola Graduada</i>	
Christian Dameris. <i>Participació lliure</i>		Jessica Carballido. <i>Francesc de Borja Moll</i> _____	128	Daniela. <i>Escola Graduada</i>	
Celia Peixoto. <i>Consolación del Vivero</i>		Aina Clar. <i>Sta Magdalena Sofia</i>		Arnau Bisquerra. <i>Mata de Jonc</i> _____	137
Carla Alegria. <i>Sta Mónica</i> _____	113	Verónika. <i>Escola Graduada</i>		Alejandro Castellón. <i>CIDE</i> _____	139
Aina Femenia. <i>Sta Mónica</i>		Sandra Antolí. <i>Sta Mónica</i>		Ana Vicens. <i>Madre Alberta</i>	
Claudia Jordà. <i>Sta Mónica</i>		Luis Marco. <i>Sta Mónica</i>		Jaume Nicolau. <i>Sta Mónica</i>	
Paula Femenia. <i>Sta Mónica</i>		Sidney. <i>Escola Graduada</i>		Joan Maternalas. <i>Madre Alberta</i>	
Ana Vicens. <i>Madre Alberta</i>		Carla Alegria. <i>Sta Mónica</i>		Claudia Jordà. <i>Sta Mónica</i>	
Carla Alegria. <i>Sta Mónica</i>		Lucía Conde. <i>CIDE</i>		Paula Femenia. <i>Sta Mónica</i>	
Paula Gómez. <i>Sta Mónica</i>		Aina Femenia. <i>Sta Mónica</i>		Sandra Antolí. <i>Sta Mónica</i>	
Gabriela García. <i>CIDE</i>		Toni Frau. <i>Sta Mónica</i> _____	129	Mar Hernández. <i>Sta Mónica</i>	
Aina Siurana. <i>Sta Mónica</i> _____	115	Prisca Laguna. <i>Participació lliure</i> _____	131	Gerard Salom. <i>CIDE</i>	
Álex Martín. <i>IES Juníper Serra</i> _____	118	Alejandro Castellón. <i>CIDE</i> _____	133	Andrea Lasanta. <i>Sta Mónica</i>	
Fernando Simarro. <i>IES Josep M. Llompart</i> _____	120	Carla Alegria. <i>Sta Mónica</i>		Pau Conrad. <i>Mata de Jonc</i> _____	140
Jaume Nicolau. <i>Sta Mónica</i>		Juan Isasi. <i>Sagrat Cor</i>			
Marga Torres. <i>Sta Mónica</i>		Alba Pérez. <i>Consolación del Vivero</i>			
Cecilia Calonge. <i>Sta Mónica</i>		Cristina Villena. <i>Consolación del Vivero</i>			
Silvia Torres. <i>Mata de Jonc</i>		Carla Alegria. <i>Sta Mónica</i>			
		Miguel Torres. <i>Sta Magdalena Sofia</i>			

PRÒLEG

Sebastià Sansó Bonet

Tinent de Batle d'Educació, Família, Majors i Immigració

COM CADA CURS, DES DE FA 20 ANYS FOTO JOVE, I 15 ANYS EL RECVLL DE LITERATURA JOVE, ENS OFEREIXEN UNA MOSTRA DE LES MIRADES, PERCEPCIONS, ANHELS, SENSIBILITAT, MADURESA I VIVÈNCIES. Ens arriben gràcies al treball dinamitzador dels docents i a les respostes dels joves. I els resultats són, l'exposició que durant un mes ocupa el Pati del Casal Solleric, i el llibre que ara contemplau.

Hi ha més materials generats que no ens arriben, però que formen part del procés creatiu i són igual d'importants. Es tracta de les primeres idees, de les primeres proves, d'imatges que han donat lloc a d'altres, d'expressions que s'han descartat, però potser n'han generat de noves, encara que a primera vista pensem que ha estat casual: va sortir sense voler!, però el cas és que es donà per bona.

L'altra part que no ens arriba és el diàleg que cada un dels autors manté amb l'entorn, i amb un mateix i que ells reconverteixen, per mitjà de l'escriptura i de la imatge. Això ens dóna l'oportunitat de connectar-nos.

L'art, com la moda, sembla repetir cicles, estils, al cap i a la fi tant els artistes, com els qui assaborim les seves obres, tenim l'ocasió de fer aquesta connexió emocional i creativa.

Enguany els escrits que formen el Recull de Literatura han estat, més que mai, amargs en la seva majoria: mort, desamor, violència de gènere, suïcidi, demència, por, tercer món, malaltia, immigració, emigració, guerra, abús a menors ... Només una petita mostra d'escrits amb tocs d'humor i d'altres amb un missatge moral.

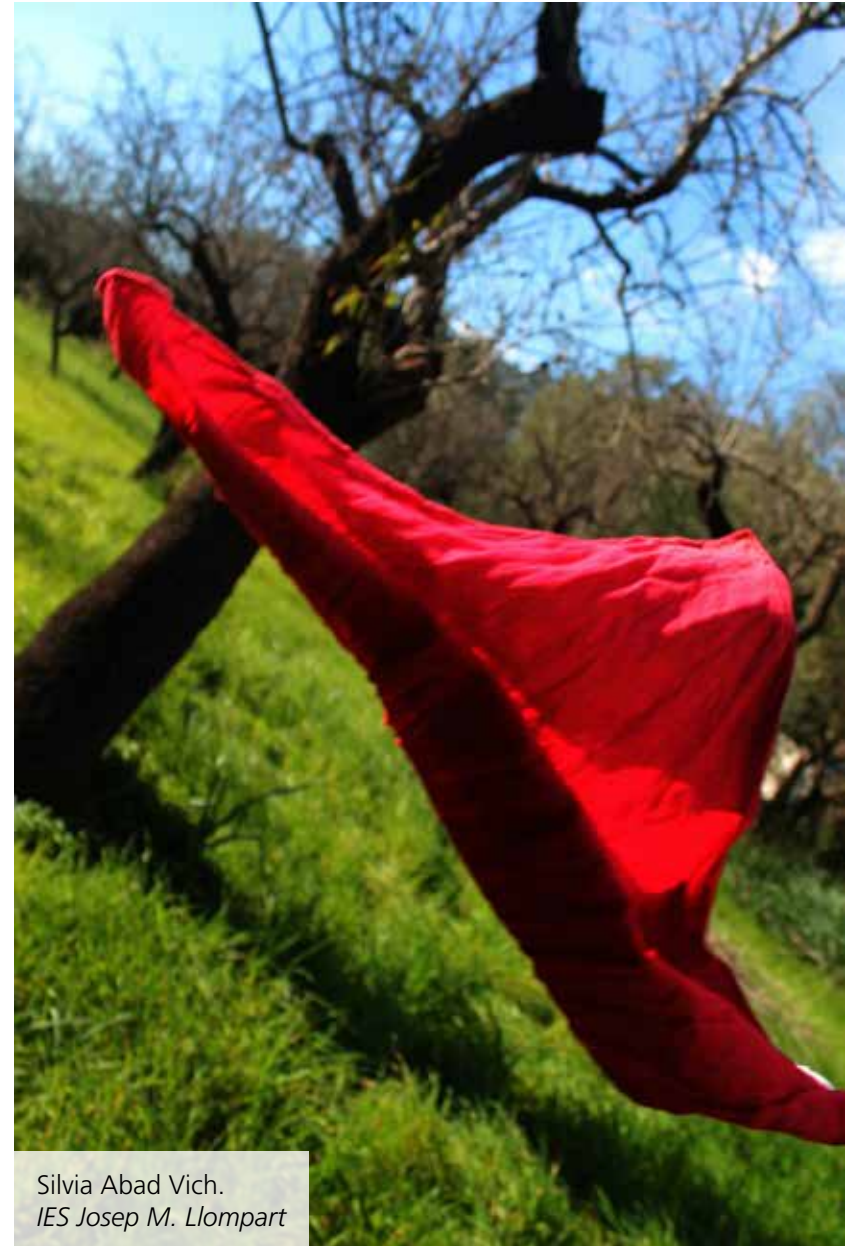
Les imatges, per contra, condicionades per la proposta del MOVIMENT: moviment de persones, de natura, d'objectes, de llum i ombres, i mobilitat sostenible, contrasten fortament amb els escrits. Els colors, la sensibilitat, els enquadraments espontanis i frescs, ens faran més bo de dur, el drama que l'escriptura ens fa mirar.

I pel que fa a la participació, ha estat l'edició amb major nombre d'alumnes: 1.638, dels quals 342 – de cinc centres- han triat fer-ho en castellà i 1.296 – de tretze centres- en català. Des d'aquestes línies aprofit per donar les gràcies i l'enhorabona a tots els participants i al professorat que ho ha fet possible.

Molts d'anys a les dues activitats!

Palma, 23 d'abril de 2015

Silvia Abad Vich.
IES Josep M. Llompart

RELACIÓ DE CENTRES I PROFESSORAT PARTICIPANTS AL RECURS DE LITERATURA JOVE

Col·legi Jesús Maria: Margalida Tous
Col·legi Juan de la Cierva: Maria Antònia Bibiloni, Amaya Laraudogoitia Segovia
Col·legi La Immaculada: Catalina Fernández Castañer
Col·legi La Porciúncula: Aina Torrens Gelabert, Antoni Mateu Bibiloni
Col·legi Sant Josep Obrer: Marisol Carayol i Maria Sánchez Frau
Col·legi Sant Pere: Josep Garau, Maria Ripoll, Àngels Ambrosio
Col·legi Sant Vicenç de Paül: Tamara Cudinach Socuéllamos
Col·legi Santa Magdalena Sofia: Catieva Ferrer Martorell
Col·legi Santa Mònica: Maria Juan Torres
IES Madina Mayurqa: Lena Serra Capó
IES Ses Estacions: Inmaculada Oleza Dezcallar, Francisca Curient, Josep J March

RELACIÓ DE CENTRES I PROFESSORAT PARTICIPANTS A 20a FOTO JOVE

Consolación del Vivero: M. del Carmen Martínez i Belén Cuervo
Sant Pere: Angels Ambrosio
IES Francisc de Borja Moll: Elena Blesa
Mata de Jonc: Jaume Orejuela
IES Josep M. Llompart: Isabel Juan i Mónica González
IES Calvià: Pepa Soriano
Sacrat Cor: Leticia de la Torriente
C. Santa Magdalea Sofía: Leticia de la Torriente, Angustias Ortega y Dulce Reynés
C. Francisc de Borja Moll. El Arenal: Tomás Pons y Cándida Mir
Sant Josep Obrer: Ginés Quiñonero
Santa Mónica: Elisa Pascual
IES Juníper Serra: Robert Llopis
IES Joan Alcover: Tomeu Castell
Madre Alberta: Gemma Sánchez y Esther Fuster
IES Santanyí: Berenice Enyaçada y Cristina de la Fuente Solano
IES Son Pacs: Joana Cardona
C. CIDE: Magdalena Riudavets
CEIP Escola Graduada: Paloma Rodríguez y Eva Nieto
CEF. Centre d'Estudis Fotogràfics: Juanjo Alfonso

Textos en català

1r d'ESO

UN REGAL PER NADAL

Silvia Esteva Arbós

1r d'ESO / Col·legi Santa Magdalena Sofia

HI HAVIA UNA VEGADA UNA FAMÍLIA MOLT RICA QUE VA ANAR DE COMPRES PER CERCAR UN ARBRE DE NADAL I TOTS ELS SEUS ACCESSORIS. VAREN APROFITAR PER comprar coses per al bebè, ja que la mare estava embarassada, no sabien quin dia naixeria, ni a quina hora ni res, l'únic que sabien era que seria una nina. Llavors quan varen acabar de fer les compres se'n varen anar a ca seva. Col·locaren tot allò necessari perquè la casa quedàs molt bonica.

Va arribar Nadal i encara no havia nascut la nina. El dia de Nadal varen quedar amb tota la família per sopar: els seus cosins i cosines, la seva tia i el seu oncle... Varen haver d'esperar per sopar, perquè quan començaren a sopar va passar un problema esperat: la mare va rompre aigües. Tots varen anar a l'hospital, i quan varen arribar esperaren dues hores o més, perquè la dona estava rompent aigües. Quan va acabar tot, va néixer la nina i tots estaven molts contents.

S'endugueren la nina a ca seva, on hi havia tots els familiars, i allà varen acabar de sopar. Al dia següent es varen despertar i trobaren regals per als tres, els varen obrir tots i eren coses molt boniques. Llavors ja va acabar tot i estaven feliços.

Ana Martín. *Santa Mónica*

Jordi Morro. *Santa Mónica*

Isabel Cabrer. *Madre Alberta*

Arnau Vadell. *Mata de Jonc*

Victoria Sefeld. *Santa Mónica*

Alba Pérez. *Consolación del Vivero*

Silvia Torres. *Mata de Jonc*

Andrea Lasanta. *Santa Mónica*

Paula Femenía. *Santa Mónica*

Claudia López. *Santa Mónica*

RECORDA

RECORDA

Noa Jamorabon

1 ESO / Col·legi La Immaculada

TE'N RECORDES D'AQUELLS TEMPS QUAN ERES PETIT?

Cadascú de nosaltres recordam aquells temps. Les nostres mares cuidant-nos quan érem nadons, són records que mai oblidarem.

Estam creixent ràpidament i no podem evitar-ho. Tot aquest temps, la nostra mare ens ha cuidat.

Què faries tu, si ara fos la teva mare la que et necessita?

La cuidaries com ella ha fet amb tu?...

Maria Huguet. *CIDE*

Alba Ojeda. *Santa Magdalena Sofia*

Marta Pérez. *Santa Mónica*

Jaume Nicolau. *Santa Mónica*

Jordi Morro. *Santa Mónica*

Isabel Cabrer. *Madre Alberta*

Joan Matemalas. *IES Santanyí*

Pablo Barceló. *Madre Alberta*

M. del Mar Cózar. *CIDE*

Arnau Vadell. *Mata de Jonc*

José Luque. *Santa Mónica*

UNA NINETA DIFERENT

Yolanda Martínez Barceló

1r ESO / Col·legi Santa Magdalena Sofia

AIXÒ ERA I NO ERA UN MÓN MOLT SEMBLANT AL NOSTRE, AMB EDIFICIS MOLT SEMBLANTS ALS NOSTRES I GENT MOLT PAREGUDA A NOSALTRES. ALLÀ HI VIVIA UNA nineta amb la seva família. Aquesta nineta era molt feliç amb la seva família fins que va començar a anar a l'institut. Ella estava molt emocionada de poder anar a l'escola per estudiar i fer molts d'amics, però la cosa no va anar prou bé, no n'encertava cap ni una i no va aconseguir fer amics fins que un dia va canviar la seva imatge. Ara tenia molts d'amics, però no era ella mateixa. Així va ser com aquesta nineta que ja no era tan nineta es va adonar que era millor no tenir cap amic i sentir-se a gust amb si mateixa que tenir molts d'amics i que no la coneixien ni apreciaven de veritat. Això va fer que s'esforcés més amb els estudis. De més gran va ser la científica més coneguda de tot el seu món.

Marina Roig. *Santa Mónica*

Andrea Amorós. *Santa Mónica*

Pablo Barceló. *Madre Alberta*

Claudia López. *Santa Mónica*

Lucas Martí. *Santa Mónica*

Cecilia Calonge. *Santa Mónica*

Karola Pérez. *Santa Mónica*

Mar Hernández. *Santa Mónica*

Ana Vicens. *Madre Alberta*

Isabel Cabrer. *Madre Alberta*

María García. *Madre Alberta*

Madhav Torres. *CIDE*

L'ESCOLA MISTERIOSA

Duna Martínez Vich

1r ESO / Col·legi Santa Magdalena Sofia

• HI HAVIA UNA VEGADA, EN UNA ESCOLA, UN NIN QUE NOMIA TONI. ELL ESTAVA ACOSTUMAT A FER-NE DE LES SEVES I SEMPRE EL TREIEN CASTIGAT FORA DE LA CLASSE.

Un dia va mirar el rellotge i es va adonar que els professors (que pareixia que s'havien posat d'acord) només el deixaven fora de la classe mitja hora.

Un divendres va pensar: "I què faig jo ara aquí cada dia?". Després d'uns minuts va tenir una gran idea: "I si... Ja ho sé! Recorreré l'escola per esbrinar misteris i secrets sobre alumnes i professors!" Un dels següents dies que el varen treure, va esbrinar que el director havia estat un gran jugador del FC Barcelona de l'any 1986.

De tornada a casa seva, ho va contar al seu amic Josep i, al pròxim dia, varen intentar sortir de classe tots dos, però el professor es va adonar que tramaven qualque cosa i els ho va fer explicar. Llavors, els varen castigar a no sortir al pati durant dues setmanes.

Luana Martínez. *CIDE*

Anau Vadell. *Mata de Jonc*

Inés Giménez. *Consolación del Vivero*

Prisca Laguna. *Participació lliure*

Xavi Hormigos. *Consolación del Vivero*

Laura García. *Consolación del Vivero*

Stefany Gonzáles. *Consolación del Vivero*

Carlos Rodríguez. *Consolación del Vivero*

Carmen Barceló. *Sagrat Cor*

Alicia Arellano. *Consolación del Vivero*

L'ASSASSINAT

Teresa Mulet Pérez

1r ESO / Col·legi Santa Magdalena Sofia

EL DETECTIU MIQUEL VA ANAR A BARCELONA A RESOLDRE UN ASSASSINAT QUE S'HAVIA COMÈS. QUAN VA ARRIBAR A LA CIUTAT VA AGAFAR UN TAXI CAP A LA CASA DEL senyor Robert, que estava a mitja hora de camí. El detectiu Miquel va agafar la seva maleta i va tocar la porta del senyor Robert. Li va obrir un home que anava amb una camisa blanca, uns calçons negres i una jaqueta negra i el va dur amb la família del senyor Robert. Allà hi havia la seva dona Catalina, les seves tres filles, Lidia, Llúcia i Cecília, el seu fill Raül i el seu germà Àngel. Era una família milionària. El detectiu va saludar i li van dir qui era la víctima d'aquest assassinat: el senyor Robert. A la carta que li havia escrit la senyora Catalina no hi havia dit res sobre el seu marit i la seva mort. Ara mateix tots eren sospitosos, tant el major-dom, com la seva dona, com les tres filles i el fill o com el seu germà. Tots aquests podien ser l'assassí del senyor Robert.

El detectiu Miquel va començar a investigar els familiars i criats de la casa, també analitzà on va morir el senyor Robert i hi va detectar un cabell que hi havia devora el cos de la víctima. El va agafar amb una pinça, va anar a la seva habitació, agafà un microscopi i va demanar un cabell a cada un dels sospitosos. Així va saber qui era aquell assassí.

Al dia següent, va demanar-los a tots que es reunissin a una hora concreta per dir qui era l'assassí. I era... el seu germà Àngel. El detectiu va cridar a la policia i el van venir a cercar. Mentrestant, Miquel s'acomiadà de la família del senyor Robert per agafar el seu avió i anar-se'n cap a Mallorca i arribar a casa.

Guille Oliver. *Sagrat Cor*

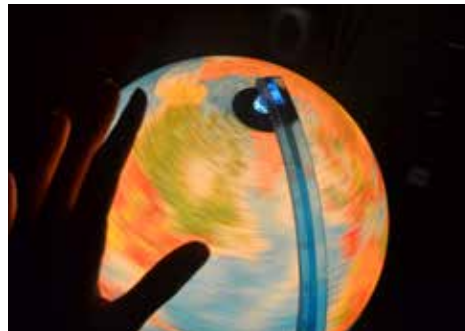
María de Carlos. *Sagrat Cor*

Victòria Mas. *Sagrat Cor*

Lorena Martín. *Francesc de Borja Moll*

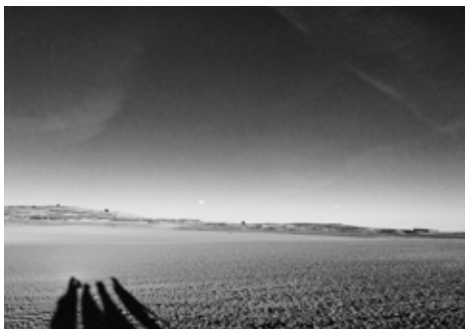
Olga Velasco. *Francesc de Borja Moll*

Agnès Rigo. *IES Santanyí*

Andreu Mas. *IES Santanyí*

Beatriz Villar. *IES Santanyí*

Carme Umbert. *IES Santanyí*

Berta Capilla. *IES Santanyí*

EL PODER NO ET DÓNÀ LA FELICITAT

Noa Vico Oliver

1r ESO / Col·legi Santa Magdalena Sofia

HI HAVIA UNA VEGADA UN SENYOR QUE NO SABIA EL QUE TENIA. ERA UN SENYOR QUE SEMPRE ESTAVA ENFADAT, ERA RIC I DE BONA FAMÍLIA, PERÒ ELL VOLIA MÉS DEL que tenia. Un dia passejant per la ciutat es va trobar una llum màgica enmig del carrer, la va agafar i se la va emportar. De sobte, se li va aparèixer un geni i li va dir que podia demanar un desig que canviaria la seva vida completament. El senyor no li va fer gaire cas i va demanar ser el més ric del món. Però un desig molt gran s'ha de pagar igual. El geni li va dir que a canvi del desig ja no tendria la seva família. Al matí següent, el senyor era el més ric del món i tot era felicitat. No va saber gastar i va perdre tot el seu poder. Va pensar en la seva família i se'n temé que els havia perdut per sempre.

2n d'ESO

EL PITJOR SOMNI

Evangelina Arce

2n ESO / Col·legi La Immaculada

VA COMENÇAR COM CADA ANY, PERÒ AQUEST ANY ERA DIFERENT. AL CARRER NO HAVIEN POSAT ELS LLUMS, JO CREIA QUE ERA COM TOTS ELS ANYS, QUE SEGURAMENT no havien posat els llums per estalviar.

Vaig sortir al carrer a preguntar a qualcú quin dia era. Sí, el que jo deia: era 24 de desembre. Així que... efectivament era el meu pitjor somni. HAVIEN SEGRESTAT NADAL! Que serà del Nadal ara que l'han segrestat? Els nins sense regals, els menjars familiars, totes aquestes coses...

Julia Dantas. *IES Santanyí*

Aina Crespí. *CIDE*

Susana Escribano. *Sant Pere*

María de Carlos. *Sagrat Cor*

Francisco Gabriel. *Francesc de Borja Moll*

Marga Mascaró. *Francesc de Borja Moll*

Constança Pons. *IES Santanyí*

Agnès Rigo. *Santa Mónica*

Aina Rigo. *IES Santanyí*

Ariadna Contrera. *IES Esportles*

ENTRE ADOLESCENTS

Lucía Fernández Pastorino

2n ESO / Col·legi La Porciúncula

S'OBRE EL TELÓ. ES VEU UNA BIBLIOTECA ON HI HA UN GRUP DE 5 JOVES QUE SEUEN EN CERCLE EN TERRA. AQUEST ÉS UN GRUP D'AJUDA PER A ALUMNES QUE TENEN QUALSEVOL tipus de problema, ja sigui un problema familiar, un problema amb els amics, o que tengui dificultats per a aprendre, etc.

PSICÒLEG: Avui toca parlar de temes lliures. Comença en Joan.

JOAN: Deixa'm pensar, per favor.

PSICÒLEG: Està bé. Doncs Mireia, comença tu, per favor.

MIREIA: (*Contenta*) Molt bé! Jo vull parlar de l'amor.

PSICÒLEG: Em sembla bé, comença.

MIREIA: (*Una mica trista. Mentrestant, els altres l'animen*) El que és bonic és quan tot va bé, quan hi ha amor i quan els dos membres de la parella s'estimen, però... què passa a l'hora de deixar la relació? No és gaire bonic, oi? (*Amb cara de tristesa*) Quan en Miquel i jo vàrem rompre, tot va ser horrible perquè no hi hagué res d'allò bonic que he dit abans. A més, s'hi afegiren altres coses. (*Aguantant-se les llàgrimes*) Res no anava bé, ja no hi havia amor. Bé, per part meva, sí que n'hi havia... però, per la seva banda, no. A més a més, no acabàrem la relació en persona i no hi hagué ni comiat ni abraçades ni res. Entenc que les abraçades no hi fossin, aquella situació, però, se'm va fer estranya. Però que no hi hagués un comiat... (*Es posa a plorar*).

PSICÒLEG: Joan, ja saps de què parlar?

JOAN: (*Convençut*) Sí.

PSICÒLEG: Idò endavant.

JOAN: Tots, quan naixem, pujam a un tren, el tren de la vida. Durant les nostres vides, hi puja i en baixa molta de gent. Algunes persones baixen perquè sí; d'altres, per ser persones dolentes. Algunes de les que hi pugen arriben a ser molt importants per a nosaltres. Sense elles no seríem res. Les nostres vides, i més ara d'adolescents, són com muntanyes russes. Feim pujades i baixades, tenim dies bons i dies dolents. Hem de treure sempre alguna cosa bona d'allò dolent, millorar actes del passat i vigilar molt qui puja i qui baixa del nostre tren. (*Tots l'aplaudeixen*).

PSICÒLEG: (*Al·lucinat. Dirigint-se al Joan*) Ens has deixat sense paraules. Tens molta raó.

JOAN: (*Dirigint-se al psicòleg*) Gràcies.

PSICÒLEG: Jaume, Arnau o Paula, qui vol ser el següent?

JAUME: Jo mateix.

PSICÒLEG: Entesos.

JAUME: La mort. La mort és una cosa estranya. No sabem quan, on, ni com morirem. Si ens farà mal o no, ni el que passarà després. La mort és un gran misteri. Es deu veure una llum, com a vegades es diu? Si pensau en la mort, segurament tot el que us passi pel cap siguin preguntes. Com el que em passa a mi.

PSICÒLEG: (*Content amb l'alumne*) Cert. Algú vol dir res al respecte? (*Ningú no aixeca la mà*). Bé idò, Paula o Arnau, un dels dos que parli del seu tema.

PAULA: Arnau, començ jo?

ARNAU: D'acord.

PAULA: Jo parlaré del cos. Sí. Així tal qual ho heu sentit. El cos: un altre misteri més. El coneixem. Uns més, altres manco, però alguna cosa en sabem. Així i tot és un misteri. Com és? Quin tacte té? No us heu fet mai alguna pregunta com aquestes sobre alguna part del cos?

MIREIA: Sí, és veritat. A mi, a vegades em passen preguntes pel cap com les que tu has dit.

ARNAU: (*Dirigint-se a la Paula*) És veritat. A mi, després del que molt bé has dit, m'aniria perfecte començar la meva intervenció. Has acabat?

PAULA: Sí. (*Somriu*)

ARNAU: Jo el que vull comentar és el tema del qual pràcticament hem estat parlant fins ara: els misteris. Fixeu-vos-hi. N'hi ha molts. Alguns fàcils de resoldre, d'altres no tant. És un món que em fascina. Hi ha els misteris de la por, de la mort, de cos, etc. El més increïble, però, és que fins i tot existeixen misteris en nosaltres mateixos. (*Tant de parlar, el que havia de ser una hora se'ls ha convertit en dues hores i un quart*).

María de Carlos. *Sagrat Cor*

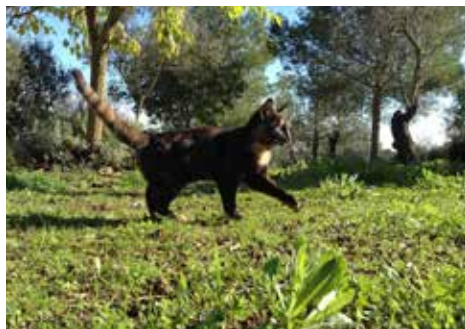
Nando Garcés. *Sagrat Cor*

Sheyla Vásques. *Consolación del Vivero*

Sergi Marquez. *Francesc de Borja Moll*

Catalina Tous. *Santa Mònica*

Beatriz Villar. *IES Santanyí*

Maria Casanova. *IES Santanyí*

Berta Capilla. *IES Santanyí*

LA VERITAT SOBRE L'APOLLO 11

Judith Ponce Casañas

2n ESO / Col·legi Juan de la Cierva

16 de juliol de 1969

ENS TROBAM A LA BASE DE LA NASA PER COMENÇAR UNA MISSIÓ QUE POSSIBLEMENT AJUDI A LA HUMANITAT A DONAR UNA GRAN PASSA SOBRE ELS CONEIXEMENTS que es tenen de l'evolució. Som en Neil Amstrong i els meus braços tremolen al volant del coet, jo i els meus companys estam a punt d'ésser els primers humans a trepitjar la Lluna. Ja puc sentir el compte enrere que indiquen que la nostra aventura tot just comença.

17 de juliol de 1969

Hem passat la primera nit dins el coet i no ha estat tan malament com nosaltres pensàvem, no hem notat quasi moviment, per tant no ens hem marejat. Ara estic dirigint la nau per les coordenades indicades pel comandant, que es troba a terra, mentre els meus companys estan intentant no avorrir-se gaire.

Però no tot va tan bé... Després del que acabam de viure fa uns segons, és difícil reaccionar davant d'una monstruositat tan gran com un forat negre! En aquest moment tot s'ha tornat més obscur del que era abans i jo i els meus companys estam massa atemorits com per reaccionar. Ja és massa tard! Estam dedins...

17 de juliol de 1970

Ja fa un any des que entràrem dins el forat negre i és com si no hagués passat el temps; tenim la sensació que el temps no passa i tampoc no pareix que a nosaltres ens afectin els anys, ja que no envellim. De sobte, sentim un cop bastant fort a la nau i tots caiem a terra. Quan em pos drete una altra vegada, veig una cosa que creia que mai tornaria a veure. Ajut als meus companys a posar-se drets i queden tan sorpresos com jo. No m'ho puc creure! Hem aconseguit sortir d'aquella terrible situació en la qual ens trobàvem. Tornam a veure la Terra. Utilitzam la poca benzina que ens queda, posam la nau en direcció a la Terra, la posam en marxa i avançam cap a ella.

18 de juliol de 1970 (data segons el dietari dels astronautes)

26 de maig de 2022 (data real a la Terra)

Acabam d'entrar en l'òrbita de la nostra estimada Terra. Quan aterram, no podem creure el que veim, com pot ésser que el món hagi canviat tant amb un any? El meu company es gira i m'assenyala un cartell de Nadal que posa: "BON NADAL I FELIÇ 2022!". No ho podia creure! No pensava que el forat negre ens hagués retingut tant de temps. Tenim la sensació que hem viatjat al futur...

Francesc Llabrés. *Sant Josep Obrer*

Xisca Comas. *IES Esporles*

Diego Lliteras. *Participació lliure*

Maria Vadell. *Mata de Jonc*

Guille Oliver. *Sagrat Cor*

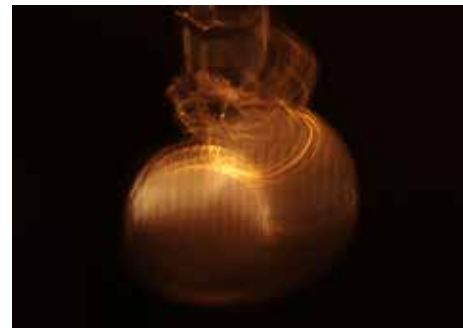
Esther Pozas. *Sta Magdalena Sofia*

Catalina Tous. *Sta Magdalena Sofia*

María de Carlos. *Sagrat Cor*

Luana Martínez. *CIDE*

Ismael Moreno. *Francesc de Borja Moll*

TENC SON

Àgueda Serra Verdera

2n ESO / Col·legi La Porcióncula

ES FA DE DIA, UN ALTRE DIA, ESTIC TAN CANSADA. NO PUC DORMIR, NI TAMPOC SOMRIURE. COMENÇA L'ANY I NO EM PUC ATURAR DE PLORAR. NO TENC FORCES per a res. Cada vegada que em mir al mirall ho odii tot, de mi. Pens i m'adon que és autodestructiu. Cada vegada els dimonis que hi ha dintre meu claven més punyals al meu cor. Són punyalades interiors, però jo, amb el meu instint masoquista, les faig exteriors. Agaf la meva fulleta i pas pel meu braç el fil de ferro que tantes persones temen. La sang va sortint i, amb ella, tot el dolor. Les llàgrimes s'ajunten amb la sang, que s'escapa pel desguàs. Aquest és el moment, el moment d'acabar amb tot el mal que dus dintre i, sense pensar-ho gaire, comences a córrer cap a un pont i aquell és el moment en què t'adones que tots els ponts estan enamorats d'un suïcida.

3r d'ESO

UN HOME, TRES ALIMENTS

Daniel Moreno Lucas

3r ESO / Col·legi La Immaculada

L'HOME ES VA ATRACAR AL SUPERMERCAT MÉS PRÒXIM. TENIA CINC EUROS. VOLIA COMPRAR OUS, CARN I FRUITA, PERÒ NO LI BASTAVEN ELS DINERS. "ELS OUS COSTEN un euro, la carn costa dos euros i la fruita, tres euros..." Va pensar de deixar els ous, però els necessitava per fer una truita. Se li va ocórrer deixar la carn, però llavors la seva tigressa passaria fam. Decidí deixar la fruita, però va pensar que les seves moneies no dinarien. Finalment deixà les tres coses que havia comprat i tornà a la gàbia.

Alejandro Castellón. CIDE

Maria Vadell. *Mata de Jonc*

Marita Ligeró. *Consolación del Vivero*

Paula Nicolau. *Sant Pere*

Paula Alomar. *Sant Pere*

Aitana Pons. *Sagrat Cor*

Miquel Lozano. *Sagrat Cor*

Rebeca Díaz. *Santa Magdalena Sofia*

Sonia Calatayud. *Santa Magdalena Sofia*

Marga Esteva. *Santa Magdalena Sofia*

Francisco Gabriel. *Francesc de Borja Moll*

EL DIA MÉS DUR DE LA MEVA VIDA

Raquel Bennàsar Folch

3r ESO / Col·legi La Porciúncula

TOT VA COMENÇAR UN DIA NORMAL, VAIG SORTIR AMB ELS MEUS GERMANS A FER UNA VOLTA I VÀREM DECIDIR FER UNA CARRERA FINS AL FINAL DEL CARRER PER veure qui era el més ràpid. Vaig arribar la primera, i com que els havia tret molt avantatge em vaig ficar a un lloc estrany que hi havia allà.

No sé què va passar, en entrar vaig perdre el coneixement tot d'una. Vaig estar allà tancada molt de temps. Vaig estar alimentant-me del menjar que m'arribava per un tub. Vaig calcular que degueren passar uns 8 mesos aproximadament. Vaig decidir que ja era hora de fer alguna cosa al respecte, així que vaig començar a pegar coces a les parets i a moure'm molt per intentar alliberar-me. Era molt cansat, així que m'aturava per descansar i després seguia. Em va costar un mes, més o manco, però finalment vaig aconseguir el que volia.

A l'instant es va obrir una estranya porta, em vaig aferrar a una corda que hi havia allà i vaig lliscar fins arribar a la sortida. Quina va ser la meva sorpresa?

Tot d'una, en sortir d'aquella presó, un home gegant em va agafar per un peu, va tallar la corda i em va pegar un toc al cul. Em vaig posar a plorar i crec que altres dels que hi havia a la sala també s'espantaren, perquè començaren a plorar també quan em varen veure.

Un home gras i estrany em va assenyalar i em va dir "Raquel". Em va agafar en braços i em col·locà en els d'una senyora que no havia vist mai però que em resultava coneguda, aquesta em va donar una besada i em va dir que li digués "mamà".

I així és com vaig viure el meu naixement.

Toni Torres. *IES Son Pacs*

Aida Medina. *CIDE*

Inés Spert. *IES Esporles*

Joan Miquel López. *IES Esporles*

Xisca Comas. *IES Esporles*

Joan Vidal. *IES Santanyí*

Tomeu Fontcuberta. *IES Santanyí*

Megan Monserrat. *IES Santanyí*

Maria Vadell. *Mata de Jonc*

EL DESTÍ

Andrea Alonso Sáenz

3r ESO / Col·legi Sant Pere

QUANTES VEGADES? QUANTES VEGADES HAS PENSAT COM SERIA LA TEVA VIDA SI HAGUESSIS ANAT A UNA ALTRA ESCOLA? O SI HAGUESSIS VISCUT EN UN ALTRE PAÍS? Per desgràcia són preguntes que mai no sabrem respondre, però que sempre ens feim.

Més endavant t'adones que no importa si ho fas malament perquè el que ha de ser serà. Iddò, per què néixer si en néixer ja tens escrita la teva vida? Doncs, estimadíssim amic, neixes perquè diuen que totes les persones tenim una missió en la vida, no sé si serà real o no, no en tinc ni idea.

Però sé que val la pena viure encara que el teu destí estigui escrit, perquè val la pena veure els teus cada dia i aixecar-te cada matí encara que a la nit t'haguessis matat a plorar. Perquè val la pena viure, i si el destí no està escrit, que sàpigues que està en les teves mans. Tu tens l'oportunitat de canviar allò que no t'agrada o de repetir allò que t'ha encantat. Perquè tot depèn de tu.

Sabrina de Antonio. *Santa Mónica*

Agustina Butrón. *IES Son Pacs*

José Manuel Sierra. *Santa Mónica*

Xavier Piña. *CIDE*

Carlos Riera. *Madre Alberta*

Carmen Barceló. *Sagrat Cor*

Maria Ros. *Sagrat Cor*

Sofía Fresno. *Consolación del Vivero*

EL SEU TREN

Susana Escribano García

3r ESO / Col·legi Sant Pere

FALTAVA POC PER A L'HORA QUE TANT ESPERAVA. ARRIBAVA EL DIA QUE VEURIA AQUELLS ULLS VERDS I AQUELL SOMRIURE EXTRAVAGANT QUE ESPERAVA FEIA CINQ mesos. Faltaven tres minuts perquè arribàs el tren que portava un tros molt important de la meua vida, el tren que la portava a ella...

Al seu costat em sent com un nin petit; em fa oblidar tot el que em fa mal i ho pot curar tot amb una abraçada i un petó. Ella és genial i el poc temps que tenim passa volant. És la meua nina, sempre ho serà, sigui o no major que jo. Sé que ella també té ganes de veure'm, ja que m'ho diu quan parlam hores i hores pel mòbil a causa dels quilòmetres que ens separen.

El tren arriba, la veig baixar, es dirigeix a mi amb un somriure, està preciosa, com sempre... Arriba al meu costat, m'abraça i em diu "Quines ganes tenia de veure't!", li faig un petó mentre pens que de mare només n'hi ha una i la meua és fantàstica.

Rafa Rodríguez. *Sta Magdalena Sofia*

Susana Escribano. *Sant Pere*

Berta Capilla. *IES Santanyí*

Raquel Barceló. *Sta Mónica*

Marita Ligeró. *Consolación del Vivero*

Alicia Arellano. *Consolación del Vivero*

Blaze Chapman. *Francesc de Borja Moll*

LA MENT

Miguel Pellicer Corbalán

3r ESO / Col·legi Sant Pere

ETS A TERRA. T'ADONES QUE NO POTS MOURE'T I SENTS QUE SURT MOLTA SANG PER LA FERIDA QUE TENS AL CAP. L'ÚNIC QUE POTS VEURE ÉS LA TEVA MOTOCICLETA esclafada i amb foc però, de sobte, comences a tancar els ulls fins que t'acubes... Aquest és el moment en què comences a recordar tot el que ha passat: nit de festa, amb molt d'alcohol dins la sang i encara agafes la teva motocicleta, vas fent el pardal per una carretera molt obscura; per això no vares veure aquell cotxe. T'aixeques, veus que ets dins una ambulància, mires cap avall i l'únic que veus és el teu cos inert, tens la cara ben pàl·lida i tot el cap ensangonat; comences a tenir dubtes: Realment som mort? Tornaré a la vida? Però l'únic que sents és com tornes al teu cos. Per què no em puc moure? Et demanaves a tu mateix un munter de pics...

Comences a escoltar molta gent i, entre els murmuris, se sent la teva mare plorant al costat. Tu intentes moure't, xerrar o simplement obrir els ulls... però no aconsegueixes res. Escoltes com xerren els metges i com et mouen per tot l'hospital. De sobte comences a sentir moltes eines. Quan ja estàs convençut que moriràs, comences a escoltar una dona cridant ben fort: "Aixecà't, gandul, o arribaràs tard a l'escola!"

Nuria Cabello. *Sant Pere*

Paula Alomar. *Sant Pere*

Maria Ros. *Sagrat Cor*

Miquel Lozano. *Sagrat Cor*

Maria Esteve. *Sta Magdalena Sofia*

Patricia Alcázar. *Sant Pere*

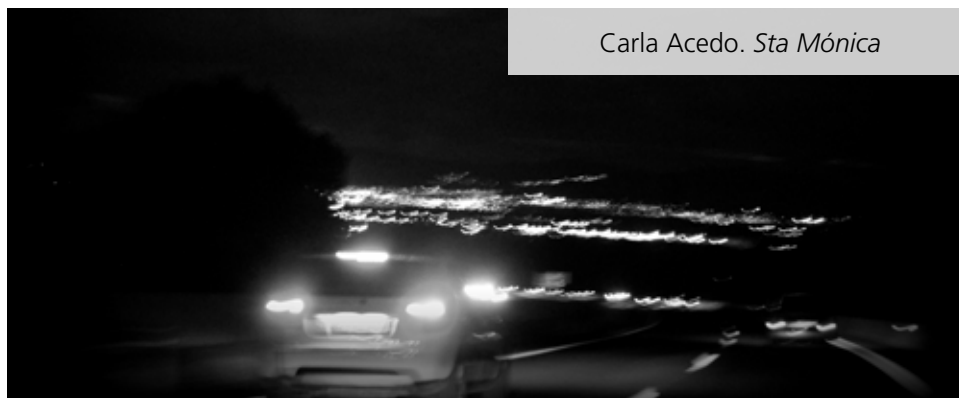
José Manuel Sierra. *Sta Mónica*

Sergi Marquez. *Francesc de Borja Moll*

Juanjo Serrano. *Sta Magdalena Sofia*

Carla Acedo. *Sta Mónica*

NOMÉS TU M'ENTENS

NOMÉS TU M'ENTENS

Marina Guevara Arbós

3r ESO / Col·legi Sant Pere

NO PUC SORTIR D'AQUÍ, NO EM PUC ESCAPAR. CADA DIA EM VÉVEN A VISITAR AQUELLES AL·LOTES TAN GUAPES QUE VAN DE BLANC I EM DONEN EL MEU MENJAR I les meves pastilles cada dia a les mateixes hores. Puc anar al jardí i a la sala amb els meus companys, i després em véns a visitar tu, em fas molt bona companyia, gràcies per venir cada dia, fins demà. Ja ets aquí? Mai no et torbes, ets molt puntual. Ahir em dugueren a una sala amb coixins pertot, les parets no eren gens dures, no feien mal, era molt divertit, però estava un poc sola. Per què no vengueres? Bé, supòs que no era l'hora. Una al·lota em demanà que per què xerrava tota sola. Pobreta, ella no és capaç de veure't.

Catalina Tous. *Sta Mónica*

Megan Monserrat. *IES Santanyí*

Inés Spert. *IES Esporles*

Lucía Isasi. *Participació lliure*

Inés Terroba. *Participació lliure*

Xisca Comas. *IES Esporles*

Diego Lliteras. *Participació lliure*

Margalida Caldentey. *IES Santanyí*

Carla Michelle. *CIDE*

Aida Capó. *CIDE*

Alejandro López. *Sta Mónica*

EL CONFLICTE AMB EL MEU "GERMÀ"

Miquel Martínez Fontanella

3r ESO / Col·legi Sant Pere

JO ERA PETIT QUAN EM VAN SEPARAR DE MA MARE I DELS MEUS GERMANS, PERÒ AMB EL TEMPS T'HI ACOSTUMES: NOVA CASA, NOVES JOGUINES, NOVES AMISTATS I nou de tot. No em puc queixar de com em tracta la meva nova "mare": bon menjar, bona beguda, bona calefacció... Tot anava bé fins que un dia va decidir que en volia un altre.

Al principi estàvem bé. Ell era un poc tímid i poruc amb mi. Amb el temps es va anar llevant la por i la timidesa. En un període de temps, que va ser aproximadament de dos anys, estàvem molt bé fins que un dia es va passar. Sempre me'n recordaré d'aquell dia tan dolent per a mi, el que va fer era imperdonable.

Era un dia com un altre, feia sol, no hi havia cap núvol. Jo, com sempre, em vaig aixecar a les nou, però em vaig sorprendre: el meu "germà" ja estava despert. Vaig anar a veure què feia. Estava jugant amb les meves coses! Li vaig dir que s'aturés, però ell seguia. Vaig anar a menjar i quan vaig tornar ho vaig trobar quasi tot romput: inclòs el meu objecte més preuat. Vaig anar on era ell i li vaig començar a cridar, simultàniament ell va fer el mateix. Dels crits arribàrem a copets i dels copets a mossegades. Estava tot enrabiad, tant que li vaig pegar una mossegada a la seva cua, amb totes les meves forces, però em vaig passar molt i em vaig sentir malament. Quan va arribar la nostra madona ens va dur a tots dos al veterinari, perquè ens havíem ferit mútuament.

I això és tot el que va passar i després d'aquell dia ens vàrem demanar perdó. I ens vàrem perdonar mútuament. Ara som inseparables!

Elena Montejo. *IES J.M. Llopart*

Kevin Fuechsel. *IES Calvià*

Marta Marimón. *IES Calvià*

Tomeu Quetglas. *IES J.M. Llopart*

M. Elena Olalla. *Francesc de Borja Moll*

Elena Bleda. *Francesc de Borja Moll*

Idoia Fradejas. *IES J.M. Llopart*

L'ASSASSÍ SILENCIÓS

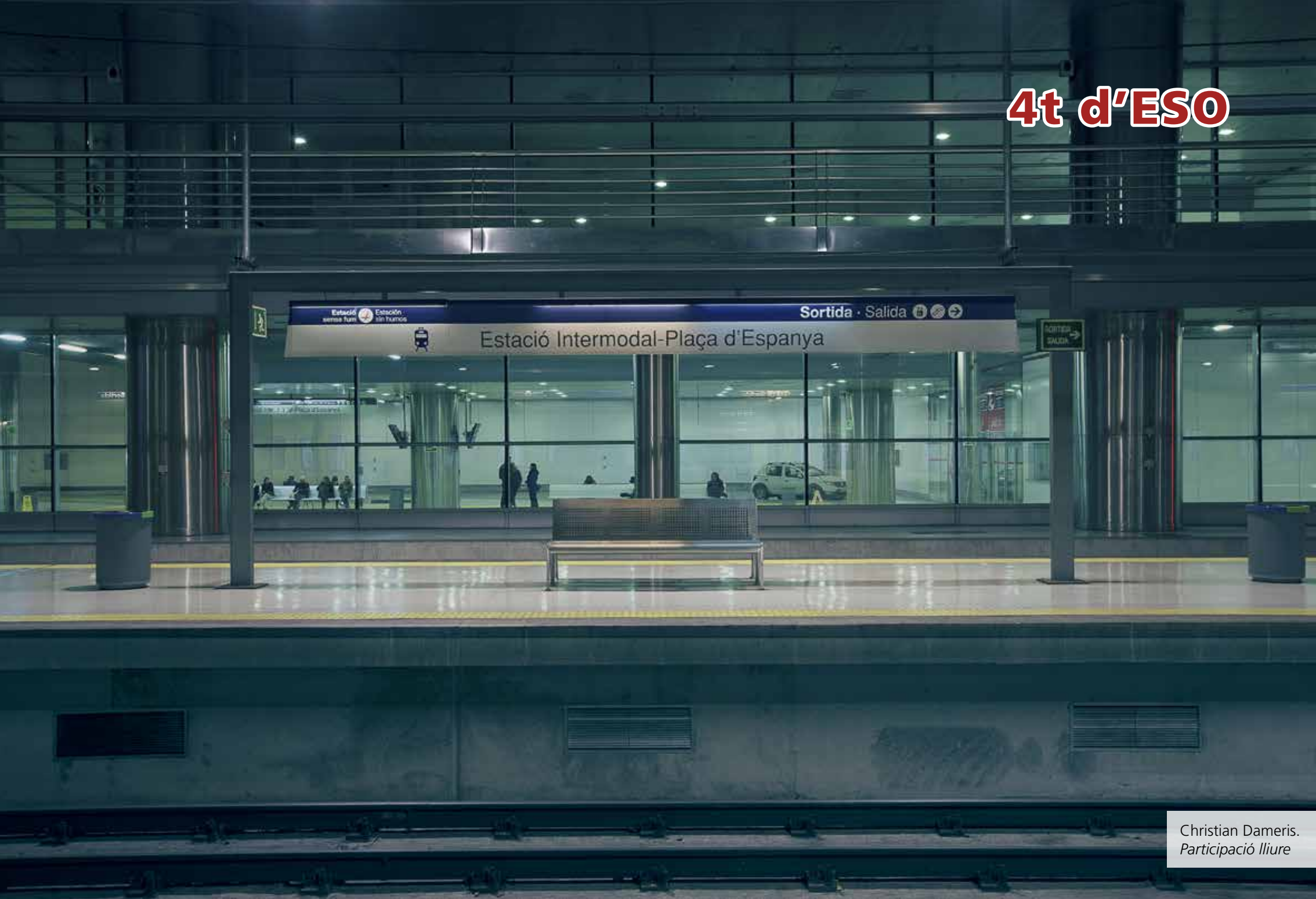
Joan Bennàsser Pérez

3r ESO / Col·legi Jesús Maria

NO SABIA COM MANTENIR-SE DRET. VA SORTIR DEL COTXE COM VA PODER I QUAN ALÇÀ LA VISTA, L'ÚNIC QUE VA VEURE ERA UNA CIUTAT DESÈRTICA. NO PODIA creure el que estava passant, ni podia creure el que veia.

Començà a sentir una veu que repetia nombres en alemany: «Fünf, vier, drei, drei, sieben, neun, zwei, acht, null, null, eins, drei...» No li fugia la veu del cap. Segur que era obra d'aquell ésser tan estrany, que va assassinar la meitat del departament de policia. Tenia por de seguir endavant. Tenia por de morir gràcies a Ruvik... aquell "home". Tenia por que en qualsevol moment, li aparegués al davant o darrere, per endinsar-li el ganivet al crani, però es va materialitzar a la cara, com si hagués sortit del terra, i l'únic que va sentir era...

4t d'ESO

Estació sense torn Estación sin tornos
Sortida · Salida
Estació Intermodal-Plaça d'Espanya

Sortida
SALIDA

SOMNIS

Julia Pérez Cortés

4t ESO / Col·legi La Immaculada

MENTRE ANÀVEM PASSEJANT PELS CARRERS DEVORA DE LA TORRE EIFFEL TRUQUEN A MA MARE PER TELÈFON. EL SOMRIURE DE MA MARE S'ESBORRÀ DEL SEU ROSTRE, vaig preguntar però no va dir res.

Ha arribat el dia d'anar-se'n. Prenem el vol cap a Mallorca. A l'avió mir els núvols fins a caure en un somni molt profund; ma mare llegia una carta:

“Estimada Sara, com m’agradaria estar amb tu ara, he passat els millors moments al teu costat, cada somriure, cada rialla, cada llàgrima, cada crit, cada fotografia, cada vídeo, i mitja vida teva i mitja meva.

Quan me’n vagi no m’enyoris, perquè prest ens veurem. Viu cada moment amb la teva filla, treu-li un somriure quan estigui trista i quan no, també. No t’enfadis tant i respira profundament i calma’t perquè no hi hagi discussions, i visita de tant en tant les teves germanes, i que el treball no afecti el teu entorn. Una besada.”

Quan m’he despertat era al seu llit, el meu germà era al meu costat i en mirar al voltant, una llàgrima m’ha caigut dels ulls després d’una abraçada del meu germanet.

Jordi Rullán. *IES J.M. Llompart*

Álex Martín. *IES Juníper Serra*

Andrea Expósito. *IES Joan Alcover*

Josep Nadal. *IES Joan Alcover*

Joan Maimó. *IES J.M. Llompart*

Gabriel Perelló. *IES Calvià*

Marta Amorós. *IES Joan Alcover*

Aina Llabrés. *Madre Alberta*

Núria Sastre. *IES J.M. Llompart*

Alejandro Castellón. *CIDE*

Claudia Paniza. *CIDE*

INNOCÈNCIA

Maria del Mar Comas Mir

4t ESO / Col·legi La Immaculada

HO RECORD, HO RECORD TOT PERFECTAMENT. ANYS ENRERE, AQUELL DIA, AQUELL DIA QUE EM VA CANVIAR LA VIDA. TAN SOLS ERA UNA NINA QUAN TOT VA COMENÇAR. Al principi, no entenia què estava passant: els meus cabells, llargs com els de les princeses, em varen començar a caure; a l'escola, i a casa, tothom em tractava diferent; furgonetes amb llums de colors varen començar a freqüentar la casa; i al final em van dur a viure a una espècie de castell pulcre i blanquinós, dominat per les fades, o almenys això em va dir la mare. Em va dir que amb els seus poders màgics em salvarien. En aquell moment no comprenia de què em volien salvar. D'un monstre potser?

Ara tot és diferent, tot. Abans era de ciències. Sí, de ciències. Com deia el meu professor: els de ciències utilitzen la lògica. La lògica em deia que un ésser viu s'adapta, s'adapta al medi que faci falta. Jo, ja fa temps que estic desafiant la lògica. Ja no puc més, no ho aguant. És un pes massa gros. "Quan tens un problema no fugis, no corris, planta-li cara, enfronta-t'hi". Això et diuen. Però jo no puc, som covarda. Una pensa que és valenta fins que es presenta un problema de veritat.

Sent un terrible dolor al meu interior, una força tira de mi cap al descontrol suggerint-me un salt a l'abisme que resulta difícil rebutjar. Tan sols existeix un motiu pel qual evit la pau absoluta: el record. El record m'envaeix l'ànima, el cap, el cos i tot allò que m'envolta. I per incomprendible que sembli, em dóna forces. Les justes per sobreviure, no per viure.

Sofresc. Sofresc en total i absolut silenci. En les llàgrimes s'oculten els meus sentiments, durant el seu recorregut per les galtes, fins que s'estavellen i s'esvaeixen en el no-res. I és allà on sempre guardaré la meva ànima: en el no-res.

Marta González. CIDE

Pere Martín. Participació Lliure

Tamara Palma. Participació Lliure

Marta Simó. Participació Lliure

Carlota Martínez. Madre Alberta

María Cano. CEF

Francesc Llabrés. Sant Josep Obrer

Alain Villena. Participació Lliure

REFLEXIÓ SOBRE ELS SENTIMENTS

Isabel Salmerón Mayans

4t ESO / Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

SEGONS EL DICCIONARI, ELS SENTIMENTS SÓN UN ESTAT D'ÀNIM, COM UNA EMOCIÓ, CONCEPTUALITZADA, QUE DETERMINA L'ESTAT D'ÀNIM. DIT AIXÍ PAREIX UNA cosa molt seriosa, que en alguns casos sí que ho són, però la majoria de pics, ja sigui per a bé o per a mal, transmeten emocions, que no només et fan canviar d'ànim sinó de manera de veure la vida, i la manera de pensar.

Una de les coses que et poden fer canviar d'ànim són les cançons. Tu pots estar enfadat, escoltes una cançó alegre i et poses content, o també pots estar content i escoltes una cançó trista i fins i tot et poses a plorar.

Una altra cosa que et canvia són els llibres. Et fan distraure, et fan ficar-te dins de la història, i et fan sentir que ets dins, i que ets un personatge més. Fins i tot, a vegades, molta gent, quan en un llibre mor un personatge, es posen tristos, però en aquest sac, encara que m'agrada molt llegir, no m'incloc.

Un sentiment no només s'atribueix a una cosa, hi ha mil coses que et poden enfadar, i mil coses més que et posen content.

Per exemple uns sentiments com el goig, l'alegria, es poden aconseguir de diverses maneres. Una de les etapes més alegres de la vida és la infantesa, on no tens preocupacions, més que amb què jugaràs. Una època on tothom et fa cas i, pràcticament, dins d'uns marges de bon comportament, pots fer el que vulguis.

Una cosa com l'amistat et fa viure molts sentiments. La majoria són bons: felicitat, alegria, satisfacció, quan trobes uns bons amics amb què estar, amb qui passar-ho bé, i fas amistats que duren anys, fins i tot encara que no hi tinguis contacte un temps. Però, en l'amistat no tot és bo. A vegades trobes amics, o el que pensaves que eren amics, que, al final, provoquen enuigs, frustració i tristesa.

Els moments de la teva vida, potser, són una de les coses que et provoquen més sentiments. Quan un familiar mor, o un amic se'n va a viure lluny, són coses que et provoquen tristesa. O quan una familiar es casa, té un fill, o simplement li ocorre una cosa bona, això et provoca alegria.

Però havent dit tot això, jo crec que, experimentant tots els sentiments, les persones el que volen és ser felices, però la meva reflexió és que no es pot ser feliç sempre. És clar que està bé, però durant tota la teva vida hi haurà moments que no ho seran, moments tristos o, potser, no ets ni feliç, ni estàs enfadat, sinó que estàs normal, ni bé ni malament. Això sí, si tu cerques la felicitat i la trobes, agafa-la i gaudeix-la, però deixa als altres ser feliços.

Alain Villena. *Participació lliure*

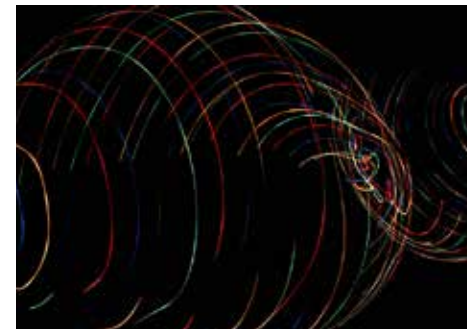
Christian Dameris. *Participació lliure*

Juan Antonio Moya. *IES Josep M. Llompart*

Margalida Luque. *IES Calvià*

Marta Balaguer. *IES Josep M. Llompart*

Idoia Fradejas. *IES Josep M. Llompart*

Laura Frontera. *IES Calvià*

Núria Sastre. *IES Josep M. Llompart*

Kevin Fuechsel. *IES Calvià*

Lucía Luna. *IES Calvià*

Pau Nieto. *IES Josep M. Llompart*

PENSA PER TU MATEIX

Toni Pizarro Gayá

4t ESO / Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

LA MEVA VIDA HA ESTAT PLENA DE MOMENTS IMPORTANTS PER A MI. PERÒ PER DESGRÀCIA NO ELS RECORD TOTS.

El record més antic que se m'ocorre és una imatge de jo al camp del meu padrí, amb dos arbres als costats, herbes a terra i qualque flor, el cel net amb nignls de primavera i una brisa suau i relaxant. Aquest record no estic segur de quan el vaig viure. Crec que tenia uns 3 anys.

El que passa és que avui no xerraré dels records dels quals només tenc imatges, sinó de les millors aventures que he passat amb el meu germà, amics i família. Me'n record que, devers el 2004, jo tenia uns 5 anys i el meu germà uns 3. Era de dia, les 11:00 més o manco, i ens agradava molt jugar a bregues i sempre estàvem construint fletxes, com dèiem nosaltres, i ens disparàvem contínuament. El més normal era que tinguéssim mala punteria i no ens feríssim. A més, no teníem massa força i per tant no eren gens potents. Jo, com que sóc el gran, sempre guanyava.

Una vegada vaig aconseguir fer-ne una que era suficient potent com per malferir o fins i tot matar una persona i mon pare me la va rompre. Tot d'una em vaig enfadar i seguidament ja n'havia fet una altra. Ara em puc imaginar què hauria passat si mon pare no l'hagués rompuda.

Quan varen passar uns anys, vaig aprendre a fer claus de fusta, llances, fletxes agudes... Supòs que és fàcil pensar què feia amb aquelles "armes". Per sort ja no era un nin que jugava. Als 7 anys no solia jugar tant però igualment utilitzava aquelles armes amb troncs de fusta o fins i tot amb les taronges del meu padrí, cosa que després en valia una forta renyada.

Però no tota la meva infància eren armes i bregues, també les passava amb l'ordinador. En aquella època jugar amb l'ordinador era un premi per haver-nos comportat bé tot el dia, però no sempre ens el deixaven perquè ma mare deia que passàvem massa temps de mala manera.

A partir dels 8 anys els meus comportaments varen anar camí cap al que anomenam l'edat de l'indiot i em cridaven massa l'atenció dient que em comportava com un nin petit, que ara ho mir i és el que era. Me'n record que durant una temporada vaig estar insuportable amb el meu germà Pere. Crec que ho estava per aquella edat en què els nins canvien el seu caràcter i comportament. Solia ficar-me amb els meus pares també sense pensar el que passaria després que, com és evident, seria una discussió.

La millor etapa de la meua vida va ser en aquells temps, als 10 anys, que m'encantaven els dinosaures, Star Wars, les joguines de Lego, els animals, i de fet sempre que estava en un bosc, camp o muntanya, aixecava les roques per trobar insectes i animals estranys.

Segur que estaràs pensant que per què et cont la meua vida si el que m'han encomanat és que faci una redacció que transmeti un sentiment, missatge o emoció. Per explicar o transmetre alguna d'aquestes coses has d'haver viscut molts d'anys per aplicar en el futur el que has après en el passat i precisament la vida a mi m'ha ensenyat que per seguir endavant no t'has de deixar influir pel que passa en aquell moment, sinó que has d'acumular el que has après i saber si t'has de quedar amb tot o només amb una part. Si segueixes les decisions que han pres altres persones, no arribaràs a pensar, qui pensa és qui t'ha ensenyat aquell valor o expressió.

I què té a veure això amb el que he escrit anteriorment? Doncs que una persona en la seva infantesa aprèn moltes decisions dels altres que, mira per on, té semblança amb l'educació, ja que un nin petit és molt fàcil de convèncer. I jo quan era petit no actuava per jo mateix, sinó pel que havia après dels altres, pensant que era el més normal quan en realitat no ho era. Amb el temps he après a controlar els meus pensaments. Poca gent ho fa i això es nota. Fins i tot, la majoria dels adults no ho aconsegueix. Però això no és ni serà culpa seva mentre hi hagi gent que faci sentir a la gent malament si no fan igual que ells.

M'agradaria transmetre el missatge d'aquesta redacció que, per si no l'he deixat clar, és "Pensa per tu mateix".

Jerónima Jaume. CIDE

Enara Marino. *IEs Joan Alcover*

Carmen Morey. *Madre Alberta*

Marco Aliaga i Clara Gallego. *Sant Josep Obrer*

Arnau Fernández. *IEs Joan Alcover*

Joan Maimó. *IES Josep M. Llompart*

Sonia Ruiz. *Sant Josep Obrer*

Antonella Ferraro. *CIDE*

EL BALL COM FORMA DE VIDA

Laura Olivas Campano

4t ESO / Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

ENCARA ME'N RECORD DEL PRIMER DIA QUE VAIG PUJAR A UN ESCENARI ALS 5 ANYETS, SENSE CAP PREOCUPACIÓ DE SI M'EQUIVOC O NO, NOMÉS AMB GANES DE BALLAR i fer-ho de la millor manera que pugui.

Per a mi, el ball no és només fer els passos que et diuen els professors de ball, sinó que és sentir el que estiguis ballant, sentir la música i expressar el sentiment amb el teu cos.

A mi sempre m'ha encantat ballar, el ball és la meva vida. L'especialitat que més m'agrada es el "Free Style".

Duc ballant des que tenia 3 anyets, vaig començar a una escola de ball en el meu poble. Després, devers els 7 anys, vaig començar a anar a una acadèmia de ball. I fa cinc anys vaig començar en una categoria més elevada anomenada "Top Dance".

En aquesta acadèmia he après moltes coses, molts de passos molt macos i, sobretot, a tenir més seguretat en jo mateixa i que no em faci vergonya expressar el que sent en ballar.

Pot ser que un dia tingui molts problemes i no tingui ganes de res, però l'únic que em fa oblidar-los en aquell moment és posar-me els auriculars, la música molt alta i ballar. És com si el meu món i els problemes no existissin, com si només hi fos jo.

Sempre que he de pujar a l'escenari estic molt nerviosa, pens que m'equivocaré i que la gent es riurà de mi, però, després, quan som a l'escenari i està a punt de sonar la música només pens "Deixa't dur per la música" i això és el que faig al final. Sona la música i començ a ballar, expressant tots els sentiments que duc dins, sense pensar si m'equivocaré i donant-ho tot de mi.

El meu professor de ball, que és molt bon ballarí, m'ha dit que l'any que ve vol que estigui en el seu grup de competició. Quan em va dir això vaig començar a plorar de l'emoció perquè és un gran somni que compliré. Estar en un grup de competició, viatjar per tot el món i poder ensenyar-li a tothom el que per a mi és el ball, és un gran somni que tenc des de molt petita i esper que el pugui complir.

No vull deixar de ballar mai, és la meva forma de vida. Amb tot això vos vull dir que seguïu sempre els vostres somnis i que mai perdeu l'esperança. Que si tu vols, ho pots complir tot.

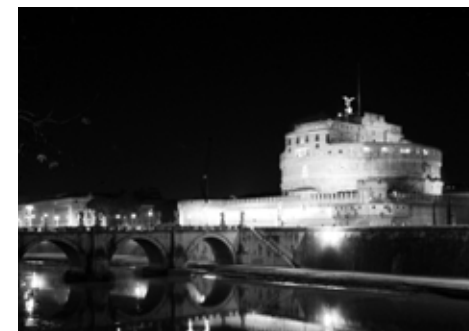
Marta Simó. *Participació lliure*

Aina Gomis. *IES Son Pacs*

Joan Amengual. *IES Santanyi*

Claudia Paniza. *CIDE*

Antia Arribas. *CIDE*

Marta González. *CIDE*

Marina Massanet. *CIDE*

Mar Santamaría. *CIDE*

Paula Abraham. *IES Joan Alcover*

LA POR

Ana Clotilde Linares Ortiz

4t ESO / Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

LA POR ÉS EL PRIMER SENTIMENT QUE EXPERIMENTEM LES PERSONES DES QUE NAIXEM. DES D'AQUEST MERAVELLÓS MOMENT EN EL QUAL EL BEBÈ SURT DEL VENTRE de la seva mare sent por i al mateix temps curiositat, pel desconeixement de fora, pel món exterior que l'envolta. Les persones constantment solem tenir por, però no ho diem a causa d'una altra por, suposo. De petits tenim por a les persones grans i a quedar-nos a les fosques en la nit per la típica llegenda del monstre a l'armari o sota el llit, d'adolescents tenim por a ser nosaltres mateixos, sobretot perquè en aquesta etapa de la nostra vida ens importa més l'opinió dels altres que la de nosaltres mateixos, creiem que fingint ser les persones que alguns dels nostres col·legues volen que siguem, ens convertirem en els "xulos" de les classes o simplement tindrem un grupet amb qui ajuntar-nos perquè no diguin que som el marginat de la classe, per ser diferent. Els adults també tenen por i bastantes responsabilitats a complir, però ells ho saben dissimular molt bé; per exemple: la major de les pors d'un pare, després de la hipoteca, és la por que alguna cosa els passi als seus fills, per això sempre ens vigilen, s'enfaden amb nosaltres, ens aconsellen, ens premien, ens castiguen i encara que de vegades siguin els més pesats del món tant nosaltres com ells a nosaltres ens estimem molt. I finalment, però no menys important, l'etapa de vellesa, les nostres padrines que han viscut molt i que semblen que no tenen por a res, elles també tenen por perquè volen cuidar-nos tant a nosaltres, els seus néts, com als nostres pares, els seus fills, i no es volen separar mai de nosaltres però totes les persones sabem que hi ha un cicle de la vida i que no sempre poden estar el temps que volem amb nosaltres, però tenim l'esperança que estiguin on estiguin estaran bé. Per tant les emocions que sentim al llarg de la nostra vida ens acompanyaran sempre, hi haurà persones que ho sabran dur bé i d'altres que els costarà un poc més, però tot i que cada persona sap el que sent i hem de tenir en compte que ningú ens pot llevar mai els nostres sentiments i molt menys jugar-hi, hem de saber expressar-los de la millor manera possible i deixar de ser les persones que els altres volen que siguem i ser tal com som, per descobrir pensaments i opinions diferents que ens podem arribar a agradar i que no ho sabíem per la por d'obrir-nos al món.

Marina Massanet. *CIDE*

Alejandro Castellón. *CIDE*

María Cano. *CEF*

Christian Dameris. *Participació lliure*

Prisca Laguna. *Participació lliure*

Marta Simó. *Participació lliure*

Jerónima Jaume. *CIDE*

Alejandra Álamo. *CIDE*

ELS ORÍGENS D'UNA ASSASSINA

Irene Vera Barea

4t ESO / Col·legi Jesús Maria

ALEXANDRA CASTELLINI, UNA NOIA MORENA D'ULLS MARRONS I ALÇADA BAIXA. NO ERA GENS ESPECIAL, NOMÉS UNA SIMPLE NOIA MÉS DE SECUNDÀRIA. QUI DIRIA que em convertiria en la dona més temuda d'Itàlia? Només volia tenir uns estudis, una bona feina i una família. Una cosa típica. Casar-me i tenir fills. I aquí va aparèixer el meu estimat Giorgio, que en pau descansi.

Ens vam conèixer en una acampada escolar. Durant aquesta mateixa nit vam saber que havíem d'estar junts. Com qualsevol història d'amor, érem una mica embafadors.

–Una altra vegada.

–T'estimo.

–Una altra vegada.

–T'estimo, Alexandra!

Qui em diria ara que aquest record em deixaria matar més fàcilment? És com una melodia per al meu cap. Sento la teva veu *en ella* i torno a sentir les ganes de fer patir homes com tu per les meves venes. És una sensació tan agradable... No es pot explicar amb paraules. Recordo mentre anàvem a classes, sempre estaves enfadat amb un noi anomenat Lorenzo. Em regalava roses periòdicament i m'escrivia poemes, que recitava davant tota la classe de literatura. Era un amor, però jo estava enamorada de tu, una errada, potser si m'hagués fixat en ell ara no seria qui som.

Aquí va ser el primer senyal. Em vares cridar amb forces quan vam arribar a ca teva. Els teus pares no hi eren i vas aprofitar per treure tota la teva fúria. Em vas cridar *'porca'*, digueres que no havia de mirar aquest noi ni agrair-li que em fes poemes. També vas dir que era un idiota que no mereixia la meva atenció i que jo era una puta per oferir-la. Dies després, en Lorenzo va desaparèixer. Sempre vaig saber que tu l'havies amenaçat, l'havies obligat a canviar d'institut i el vas amenaçar de fer-li mal si no ho feia. Ell tenia una germana petita a la qual protegir i tenia tanta por que ho sabessis i ho pagassis tot amb ella que et va fer cas i va marxar.

He d'admetre que sempre et vaig tenir odi per això. Mai vas deixar que tingués amics i fins i tot estaves gelós de les noies. Per estar amb tu, vaig perdre tot-hom menys el meu pare. Tu li queies tan bé... No obstant això, la meva mare em va abandonar. Hauria pogut anar-me'n amb ella però no ho vaig fer, vaig quedar per tu. Perquè t'estimava. Ella em va avisar, vaja si ho va fer. Em va dir tantes i tantes vegades que marxés lluny de tu que ni tan sols en recordo el compte... i jo era tan nècia que em vaig negar a totes i cadascuna de les seves propostes.

Era una ingènua. Tu em feies ser-ho. Eres tan afectuós, tan amable... Sempre te'n recordaves de les dates, fins i tot de la del nostre primer petó. Venies abans de cada classe a besar-me i a dir-me que m'estimaves, tot això em feia immensament feliç. Així que, encara que cridaves per Lorenzo i per sortir amb les meves amigues, vaig pensar que tota la resta ho compensava. No trobaria a faltar ningú mentre et tingués a tu. I així va ser, fins que ens vam mudar. Havíem acabat els estudis, teníem una bona base per començar.

Tot va seguir el seu curs, jo t'estimava com el primer dia i tu em juraves una i altra vegada que tu també m'estimaves. M'ho vaig creure, fins que va començar a fer-se una rutina que arribessis tard a casa. Sempre portaves una excusa diferent. Un dia tenies una reunió important, un altre anaves amb els teus amics...

Com podies sortir tant sent l'administrador d'una empresa si jo no sortia ni la meitat de vegades sent cap del departament informàtic? No importava, seguia confiant cegament en tu, sobretot quan vam tenir el nostre primer fill, per desgràcia l'únic que vam tenir junts. El meu petit Valentino, l'únic resultat bonic que has deixat al món. Saps el que patia cuidant tota sola el nostre fill? Perquè era dels dos, no només meu.

Tu eres un desconsiderat, un mal pare. Et posaves furiós cada vegada que Valentino plorava a la nit, m'obligaves a aixecar-me. Fins i tot un dia, quan ell ja tenia tres anys, et vas atrevir a aixecar-li la mà. Et prometo que aquest va ser el primer dia en què vaig pensar en matar-te. Al meu petit li sagnava la boca i tu li cridaves que havia de ser valent, *els homes no ploren, covard!*, li repeties mentre ell seguia plorant. I els problemes van començar. L'empresa on treballaves va començar a caure i et feia ràbia que fos jo la que mantingués la nostra petita família. Preferies morir de fam, petit bastard?

Ho vaig poder suportar tot però tu vas cavar la teva pròpia tomba el dia en què em vas marcar la cara amb els teus artells. Recordo que vas començar a sentir-te malament més tard, et vaig perdonar. Vaig arribar a confiar de bell nou en tu. Em vas regalar roses l'endemà, i això per a mi era com una bonica ironia. La nostra relació era com aquella bella flor. Tu et mantenies en la part bonica, els pètals, mentre que jo era la tija, especialment les espines, em feies mal. M'insultaves, em feies creure que era menys del que era. Em pegaves i després demanaves perdó... fins que va arribar el dia en què no vaig poder més. Et juro que no va ser premeditat però ho vaig fer. Vas tornar a casa completament gat, com passava normalment els caps de setmana. Vares pretendre enganxar el nostre fill i et vaig fer tal empenta que en pegar amb el clatell a la taula, vas deixar de respirar.

El teu fill estava espantat. No s'aturava de cridar '*pare*' però ja no plorava. No era un covard com tu li vas ensenyar, així que no va malgastar llàgrimes per tu. L'ambulància no va trigar a arribar però va ser massa tard. Tu eres mort per un simple accident domèstic o, com prefereixo anomenar-ho, un cop de sort, i mentrestant jo m'entregava a la justícia.

María Cano. CEF

Rubén Guirado. *IES Josep M. Llompart*

Elena Montejo. *IES Josep M. Llompart*

Verónica Paulova. *IES Josep M. Llompart*

Marina Bauzá. *Francesc de Borja Moll*

Idoia Fradejas. *IES Josep M. Llompart*

Kevin Fuechsel. *IES Calvià*

Marta Marimón. *IES Calvià*

Adriana González. *IES Josep M. Llompart*

Marina Silva. *IES Josep M. Llompart*

BENEÏDES IMPERFECCIONS

Noelia Gomila Moriel

4t ESO / Col·legi Jesús Maria

–HEM DE PARLAR.

I amb aquestes tres paraules va fer que la por recorregués el meu cos: amb aquesta única frase estava marcant un principi i un final. El principi d'una discussió i el final d'una bonica història d'amor. Des del dia en què ens vam conèixer, la nostra, havia estat una autèntica pel·lícula *Disney*, tot perfecte i sempre amb un final feliç, un ambient perfecte, una casa perfecta; una família perfecta... Tot era massa perfecte. Supòs que per això mateix ho vaig fer, perquè no podia aguantar més. Sempre s'ha dit i jo acabava de comprovar-ho: «El que és perfecte és avorrit».

Menyspream les imperfeccions de les nostres vides quan ens ocorren, sense adonar-nos que elles marquen la diferència, fan les nostres vides més entretingudes, per dir-ho d'alguna manera. Ens coneixíem des del nostre naixement, ja que les nostres mares, amigues des de sempre, van tenir l'infant el mateix dia. Vam créixer junts i ens vam criar en cases veïnes. Es podria dir que des d'edat primerenca els nostres pares ja preparaven el nostre compromís.

Podríem pensar que el destí canviaria quan ell va aconseguir complir el seu somni. Es va fer cantant famós i va conèixer món, però es va oblidar que jo era filla d'un dels homes més rics coneguts i que, per tant, això no era un impediment. Durant les seves gires jo quedava a casa estudiant. Vaig conèixer diversos nois, però per raons, en aquell moment, inexplicables, sempre desapareixien. Ningú volia sortir amb mi encara que tots deien que era una gran noia.

El meu cabell queia com una cascada l'aigua de la qual regalimava per la meua esquena. Els meus ulls verds reflectien cadascuna de les meves emocions. El meu optimisme contagiós cap a la vida, sempre sentint que la felicitat m'acompanyava. Unes corbes envejables per a cada noia que passava. Tímida, però no exageradament; mantenint el meu punt divertit, el meu punt de nena. Era una combinació de tot allò bo que pot tenir una persona. Ara bé, mantenir-ho durant

anys tampoc va ser meravellós. Com deia, mai vaig aconseguir passar de l'amistat, fins i tot els que semblaven interessats desapareixien tot d'una en conèixer els meus pares, però deixaren el camí lliure a qui va acabar sent el meu marit durant anys.

Vaig anar a visitar-lo sempre que volia, fos on fos; els doblers no representaven cap problema, mai ho havien estat: sempre m'havien concedit qualsevol capritx, fins i tot sense demanar-ho. Crec que no ens vam adonar del que els nostres pares feien fins que finalment vam decidir començar a sortir. Vivíem en la nostra bombolla, on tot era perfecte i els nostres pares eren els qui havien de controlar la situació.

Quan vaig acabar la meua carrera el primer que van dir els meus pares, fins i tot abans de les felicitacions per l'esforç d'anys, va ser que ja estava preparada per acompanyar la meua parella en la seva gira. Situació estranya per a molts, no? Per a mi va ser exactament el que va passar. Així que vaig preparar les meves maletes i devora el meu nuvi i el que seria el meu futur sogre, vaig emprendre un viatge al voltant del món on vaig aprendre moltes cultures diferents, però sempre darrere el meu escut, dins de la meua bombolla. On ell i jo se suposava que seríem feliços per sempre.

Recordo les cançons que me cantava, l'emoció que sentia d'escoltar-les. Recordo els nostres moments junts, les nostres rialles, les nostres inexistent baralles; que ara sento que em fan falta. Però, sobretot, recordo el dia que em va demanar matrimoni, va ser al final de la seva setena gira. El seu pèl ros pentinat com a mi tant m'agradava. Els seus ulls blaus brillaven sota la llum de la lluna. El seu meravellós somriure m'enlluernava tan sols veure'l, encara que es notava que intentava amagar el nerviosisme que l'envaïa per dins. Duia posada aquella indumentària que es posava un cop a l'any, però que a mi m'encantava com li quedava.

Us heu imaginat mai una platja deserta? Un camí d'espelmes i pètals vermells fins un meravellós terreny decorat amb elegància i romanticisme? El vostre sopar preferit servit amb distinció? Una petició de matrimoni amb la mar de fons al costat d'una estelada nit? Un somni, veritat? Una simple fantasia, me sembla. Molt bé, doncs això és exactament el que vaig tenir jo. Una proposició de matrimoni perfecta d'un noi perfecte, com ho podia rebutjar?

Quan estàs enamorada, o creus estar-ho, qualsevol escenari sembla perfecte, oi? Però el meu, indiscutiblement, seria el millor. Totes les despeses van anar a càrrec dels meus pares. Vam triar els preparatius d'aquest casament que, segur, es manté en la fantasia de cadascuna d'aquestes persones que llegeixen això ara mateix. Passarem la nostra lluna de mel en una illa deserta. Vos imagineu? Una mansió amb tots els luxes a la platja i un gran territori on viure aventures junts. Quan tornarem ja ens esperava una casa perfecta, un cotxe perfecte i un treball perfecte.

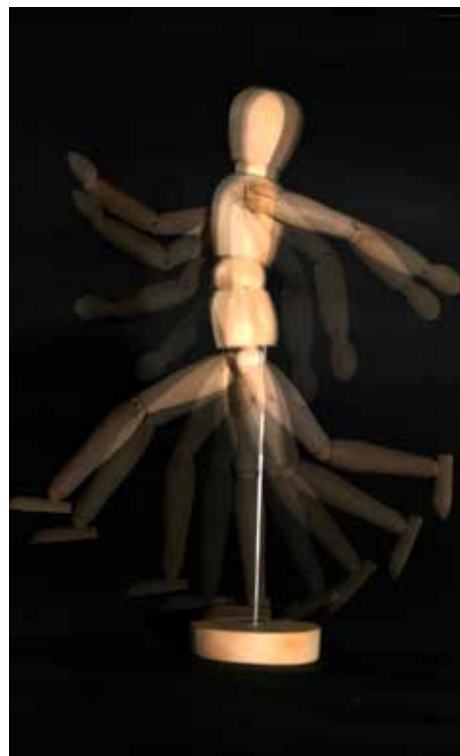
Mesos després vaig quedar embarassada i vam tenir una nena guapíssima i, endevineu què? Amb el primer nom de la nina ja ens posarem d'acord. El nostre matrimoni perfecte va durar sis anys: fins que vaig aguantar. Estava farta de ser perfecta. Havia trigat 30 anys a adonar-me'n. Vaig començar a actuar com qualsevol humà, amb els meus errors i les meves limitacions. I, irònicament per això estava en aquesta situació. No sabia de què me n'havia de penedir, si d'haver-ho fet o de no haver-ho fet abans, però havia d'esser conseqüent.

Gabriel Perelló. *IES Calvià*

Miquel Fernández. *IES Josep M. Llompart*

Melina Álvarez. *IES Josep M. Llompart*

Joan Maimó. *IES Josep M. Llompart*

Jorge Parra. *IES Josep M. Llompart*

Marta Ruiz. *Sant Josep Obrer*

Sonia Ruiz. *Sant Josep Obrer*

Àlex Martín. *IES Juniper Serra*

Antonia Adrover. *IES Juniper Serra*

Arnau Fernández. *IES Joan Alcover*

CAP AL DESTÍ

Cristina Gil Calderón

4t ESO / Col·legi Jesús Maria

SENSE SABER QUÈ HI HAURIA A L'ALTRA BANDA, DECIDIT, PERÒ A LA VEGADA AMB POR, TRAVESSARIA EL PONT AMB L'ESPERANÇA D'UN FUTUR MILLOR. ANAVA ARROSSEGANT les cames, me tremolaven les mans i una suor freda em recorria l'esquena.

Portava calculant aquesta fugida durant molt de temps i amb el mínim detall, ja que no em podia permetre errors.

No recordava què m'havia conduït fins aquí, el meu instint m'impulsava cap a no sé on. Però era hora de separar-me dels meus records i deixar de mirar cap enrere. Quedava molt de camí per davant. La nit refrescava, me vaig pujar la cremallera de la jaqueta, vaig ficar les mans a les butxaques i vaig desaparèixer entre la densa boira que feia: un incert l'horitzó.

1r batxillerat

Cristina Cañellas.
IES Francesc de Borja Moll

ELS SEUS ULLS

Marina Calafat Caules

1r batxillerat / IES Madina Mayurqa

ERA UN DIA CALORÓS I SEC, D'AQUELLS QUE EN RESPIRAR SENTS COM S'EIXUGA LA DARRERA GOTA DE SALIVA, D'AQUELLS QUE EL SOL SE'T CLAVA EN LA MIRADA I SOLS ets capaç de sentir-te esgotat i afeblit.

Ens havíem aixecat de matinada per poder agafar el jeep que ens duria fins al poblat de Naisate, un petit poblat situat als voltants de Yambuku, on regnava la pau, la tranquil·litat i la simpatia de la seva gent.

Ara ningú no hi anava, ni en volien sentir a parlar.

Entràrem dins el jeep i de sobte aquella mirada estranya i enemiga es clavà en els nostres ulls. Era d'esperar, i també la seva insolidària actitud. Ens avisà que s'aturaria als afores del poblat, que no feia comptes entrar-hi.

Nosaltres érem tres i carregats amb motxilles i arrossegant bosses plenes de medicaments vàrem fer caminant el darrer tram de camí.

Nins abandonats a les voreres, cossos contagiats sense cap tipus d'assistència ni remei contra el sofriment. I de sobte els seus ulls. Eren negres i profunds, grans, i quedaren clavats en els meus.

El dia era sec però no tant com aquells ulls als quals ja no quedaven llàgrimes de tant de plorar, del sofriment inexplicable que els havia tocat viure.

Jo tampoc no tenia respostes, ni grans esperances ni remeis per oferir-los, tan sols les meves llàgrimes i aquestes lletres que ara us escric des de Naisate per demanar-vos AJUDA abans que la pobresa o el virus les esborrin per sempre.

Enara Marino. *IES Joan Alcover*

Marta Simó. *Participació lliure*

Carlota Martínez. *Madre Alberta*

Claudia Campins. *Madre Alberta*

Aina Gomis. *IES Son Pacs*

Antonella Ferraro. *CIDE*

Claudia Paniza. *Madre Alberta*

Marina Massanet. *CIDE*

MISS MARGINADA

Victor Ferrà Abril

1r batxillerat / IES Madina Mayurqa

HOLA, SOM QUI SOM I AQUÍ US HE ESCRIT PERQUÈ US ASSABENTEU DE LA MEVA HISTÒRIA. JO HE VINGUT FINS A VOSALTRES EN UN COET HIPERATÒMIC DES D'ON ningú mai no ha pogut estar. Aquí, a la Terra, encara no s'ha esbrinat d'on vénc, i tot i que els humans heu estat sempre curiosos, no heu fet cap pregunta a la meva persona i ja sóc aquí fa molts d'anys. Tot i que m'heu inclòs en la vostra cultura, també m'heu marginat. Tots em coneixeu i ningú no em valora, Tant se val si me'n vaig o qued. Per mi me n'hauria anat, però el coet només tenia combustible per a l'anada. Qui sap, tal vegada no em volien al planeta d'on he vingut? Jo què sé!, només sé que tots m'utilitzau com si no valgués res i ja n'hi ha prou!

He sortit vint vegades en aquest text i ni us n'heu adonat.

Atentament,

La lletra "H"

2n batxillerat

LA MEVA PRÒPIA PRESÓ

Laura Martínez Camps

2n batxillerat / IES Madina Mayurqa

TOT ERA PERFECTE. TOT MERAVELLÓS. TOT ENCANTADOR. TOT SEMBLAVA ANAR SOBRE RODES. SURT DE CASA COM CADA DIA, EM DIRIGESC A L'INSTITUT, ON UNA boira de pensaments em fa veure borrós, unes cames invisibles pareixen voler fer que caigui, el vent pareix que vol que m'aturi. Arrib a l'institut, sempre canviant l'expressió només entrar per la porta. Tot ha de semblar bé, tot ha de semblar tranquil i correcte. Comencen les classes, tot seguit comencen les mirades de reüll per part dels companys, les mirades tristes dels amics i qualche mirada preocupada d'algun professor. Però per mi, tot ha de semblar normal, tot ha de semblar una vida real. Arriba l'esplai, les parets del lavabo em fan companyia durant aquells eters 20 minuts. M'observ als miralls, veig la meva expressió, els meus ulls, cansats, i sobretot aquell color groguenc de la meva pell. Em rent la cara, torn a la normalitat, tots m'han de veure en un estat normal. Continuen les classes. La soledat cada cop s'asseu al meu costat. Ja és hora de tornar a casa. Torn a marxa ràpida, com cada dia, sense saber quina força és la que em diu que corri. Arrib al portal, les mans em tremolen, potser del fred o de la debilitat. Entr a casa. No estic sola. Els meus pares es troben asseguts al menjador. Em miren. El meu pare em mira amb els ulls més humits que mai, la meva mare amaga la cara davall les mans. Llàgrimes, llàgrimes i llàgrimes. M'han descobert. M'han trobat. Ocupant el cos de la seva filla, duent-la cap al camí de la fi. Em faran fora. Em destruiran. M'odien. No som fàcil de vèncer. No som fàcil d'oblidar.

No som fàcil de curar.

Jerónima Jaume. *CIDE*

Marta Balaguer. *IES Josep M. Llompart*

Alain Villena. *Participació lliure*

Paloma Bonnín. *Francesc de Borja Moll*

Noelia Crespí. *IES Josep M. Llompart*

Christian Dameris. *Participació lliure*

Alejandra Álamo. *CIDE*

Rubén Guirado. *IES Josep M. Llompart*

EL GÀRGOLA

Pau García Font

2n batxillerat / IES Madina Mayurqa

FEIA FRED. EL SOL ENCARA NO ESCALFAVA ELS CARRERS DE PALMA. QUIM, “EL GÀRGOLA”, BAIXAVA A POC A POC PER JAUME III, CAMÍ DE LA CATEDRAL DE MALLORCA, on feia anys que vivia de la voluntat de la gent a qui mostrava els racons del temple o que escoltava les històries que només ell sabia contar.

Alt i panxarrut, barbut i amb els ulls clars, entre el gris i el blau, el Gàrgola, sempre amb una mà a la butxaca, arrossegava la cama dreta en caminar. El Gàrgola, pel seu aspecte i la seva feina, formava part del paisatge humà que cada dia es movia entre els petits carrers de la ciutat que vivia una situació que molts pocs coneixien: corrupció política, desocupació laboral i una profunda crisi econòmica que amenaçava de destruir l'estat de benestar que s'havia instal·lat a la ciutat que mirava el mar.

Arribant a la popular plaça de les Tortugues, el Gàrgola es va topar amb na Maria, la senyora de la neteja que havia de començar la seva jornada laboral a Banesto, el banc que es troba al costat d'*El Corte Inglés*, un poc més amunt. Na Maria caminava amb el cap baix. Ni tan sols es va fixar en l'home que la saludava.

–Maria, bon dia –va dir el Gàrgola.

–Ei, Quim, ni t'havia vist. Caminava pensant en coses meves coses, que no són d'allò més agradables –va respondre la senyora.

–I això?

–El meu home, Quim. Ahir el van acomiadar de la feina, i amb cinquanta anys, on trobarà feina? A més, amb la que cau...

En Quim no va saber què dir-li. Simplement la va mirar fixament i ella va entendre el que aquells ulls clars volien transmetre. En el seu camí cap a la catedral, la del Bar Bosch era una aturada obligatòria. Al cambrer, després de tants anys, ja no havia de demanar-li res. Ell s'asseia i el servien. Un cafè amb llet i una

llagosta amb tomàtiga i oli. Sempre aprofitava aquests moments per pegar una ullada als diaris. I com cada dematí les notícies es repetien: que si retallades, que si en Matas tornava a ser imputat, que si l'atur pujava o les targetes opaques... Mentre na Maria sofria els efectes de les retallades i de l'atur, els personatges als quals es referia el diari campaven amples, com si la cosa no anàs amb ells. Després de pagar la seva consumició, el Gàrgola va reprendre el seu camí i va enfilear Born avall, on abans corria el torrent de la Riera.

Dels caixers automàtics sortien alguns sense-sostre que hi havien passat la nit. Abans també els coneixia, però ara es barallaven per arribar els primers i col·locar els cartons que els protegrien del fred. I no eren pocs els que passaven la nit devora les màquines que proporcionaven bitllets que ells no podien tenir.

El Gàrgola era un home solitari. Sempre de casa seva a la feina i de la feina a casa seva.

Però després de tants anys de fer i de refer el camí havia conegut molta gent, amb la qual sempre tenia un moment per xerrar. I de conversar, sí que en sabia. Fins i tot quan explicava les històries que li donaven de menjar aprofitava per denunciar injustícies, per valorar la solidaritat o per criticar comportaments poc ètics.

En travessar el semàfor de la costa de Sant Domingo, Ramón, el gitano que conduïa una galera, va fer-li l'ullet com a salutació.

–Que tenguis un bon dia, Ramón, va dir-li en Quim.

–*Gràcia, Gàrgola. Con Dios.*

A les zones pròximes a la catedral, en Quim ja era el Gàrgola. I això de Gàrgola no era gratuït. El malnom, l'hi havia posat un vell canonge de la Seu, perquè deia que en Quim mai no tancava la boca, tot el dia contant històries, com les gàrgoles de la façana de la catedral, sempre amb la boca oberta a l'espera de vessar l'aigua de la pluja.

El que més costava a en Quim era pujar les escales que arribaven a l'Almudaina, el gran palau dels reis musulmans. En aquest tram aprofitava per pensar com havia canviat el món, i també la seva feina. Ja no s'apropaven tants de turistes a escoltar les seves històries i els itineraris guiats eren cada vegada més escassos. A més, amb els nous turistes, els russos, tenia problemes de comunicació, perquè no entenien l'anglès amb el qual s'expressava. El que més l'impactava era veure com persones que havien tengut un treball estable ara demanaven almoïna a l'escalinata, com en Miquel, que havia quedat sense casa, i també sense família, després que el banc en què tenia la hipoteca el desnonés. En arribar a l'entrada de la catedral es va trobar amb un nombrós grup de nins i nines. Va suposar que eren grup d'alumnes d'un col·legi de Palma com els que cada dia esperaven per visitar el major temple de Mallorca. Es va dirigir a la que pareixia la seva mestra.

–D'on sou?

–D'una escola de Palma –va contestar la mestra–. Estam esperant en Tomàs Vibot per fer una visita a la Seu.

–Cuidau els nins. Sé que vosaltres, els mestres, també patiu les conseqüències d'aquesta situació i no és gens fàcil. Però en ells està el futur.

La mestra no va respondre. Va mirar els seus alumnes i va somriure. Quan va voler dir-li alguna cosa al misteriós personatge que havia xerrat amb ella el va veure desaparèixer per un petit portal. A l'interior, el Gàrgola es va penjar la seva targeta identificativa, Joaquim Matesanz, guia. Començava la seva jornada laboral entre altars, capelles i museus. I també entre éssers fantàstics, sempre amb la boca oberta, esperant que les pluges ho netegin tot i que ens duguin dies millors.

Noelia Vaillo. *IES Josep M. Llompart*

Jessica Vallespir. *IES Calvià*

Marcos García. *IES Calvià*

Margalida Luque. *IES Calvià*

Elena Carrasco. *IES Calvià*

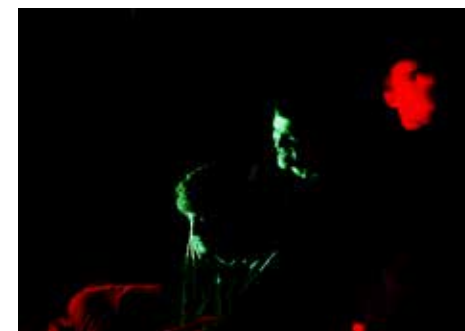
Selena López. *IES Josep M. Llompart*

Marta Marimón. *IES Calvià*

Javier Temes. *IES Juniper Serra*

Joan Maimó. *IES Josep M. Llompart*

CRITS OFEGATS

Laura Margarit Tomàs

2n batxillerat / IES Madina Mayurqa

QUAN ERA PETITA ES PODIA PASSAR HORES MIRANT PER LA FINESTRA OBSERVANT LA PLUJA, LES BRANQUES DELS ARBRES AGITANT-SE AMB FORÇA I LES GOTES D'AIGUA que baixaven a gran velocitat pels vidres. S'imaginava que les gotes d'aigua feien una carrera i observava com baixaven. Tot això li produïa tranquil·litat. Se sentia bé. Era una sensació reconfortant.

Ara, amb tants d'anys a sobre, dins la mateixa casa però buida, observant la mateixa finestra des de la mateixa sala, amb una pluja similar... no és la mateixa.

Les gotes d'aigua li semblen plors del cel, que ploren per ella. O amb ella, ella mateixa plora. Ella mateixa, en sentir que la nina que observava la finestra ja va marxar i els trenta anys li cauen a sobre.

I no entén la felicitat, no entén per què hem de no saber que som feliços per ser-ho.

Ella sabia que era feliç i no dubtava de recordar-li-ho cada dia.

No troba sentit a les preguntes que es demanava i és que tampoc no sap quines preguntes li faran tornar a trobar el sentit que va perdre.

Va perdre el sentit de la seva vida i ara vol tornar davant la immensa mar blava.

Se sent preparada per tornar a sentir els renous de l'escuma del mar xocant contra les roques amb força. Se sent preparada per tornar a ensumar la brisa del mar i a sentir-la contra la seva pell. La mateixa melodia que l'ha estada desvetllant cada nit des de fa mesos, ara necessita buscar-la per ser més a prop d'ell. Gira la mirada, s'eixuga les llàgrimes i mira sobre la tauleta. Encara no ha pogut amagar la nota que hi va escriure:

“Estimada, vaig amb el llaüt. La mar em reclama... tornaré cap a les set!
T'estim”

I no va tornar. Les set van fer-se les vuit, i les vuit les nou i els dies, mesos i els mesos anys i avui. Avui tindrà el valor que fa falta. Anirà al port, agafarà una barqueta de pescador, s'endinsarà a la mar i s'hi llençarà. Plorarà i cridarà però el fons del mar callarà la seva veu. Callarà els seus crits fins que ja ho hagi dit tot, fins que tot quedi per dir.

Elena Carrasco. *IES Calvià*

LA GATA

Marta Baños Picazo

2n batxillerat / IES Madina Mayurqa

ERA NEGRA. ELS SEUS ULLS, D'UN INTENS DAURAT AMB UNA OSCA FOSCA EN LA PUPIL·LA, ALLÀ ON ES PERDIEN ELS TEUS. EL SEU PÈL BRILLAVA, FACETAT ÒNIX BANYAT pels rajos lunars quan, asseguda en l'àmplia balustrada del meu balcó, perseguia en el cel cuques de llum d'estels. Allà passava la nit, reposant el seu insomni felí en la falda dels estels. Em preguntava què sentiria, ja que de vegades miolava sense raó aparent al meu maldestre enteniment... Potser cridés als seus records, potser a la llibertat dels núvols, potser al gat tigrat del pis de davant. No ho vaig saber i no ho sabré mai. Ella cantava el seu nocturn i, al so d'aquesta cançó de bressol, jo desplegava les ales del son abrigada pel seu ronroneig. Sempre deixava les portes obertes però mai entrava abans de l'alba... Un matí en despertar-me no vaig poder trobar-la i en el seu lloc només vaig veure el cascavell color plata que portava al coll. Mai no va tenir nom.

Gabriel Perelló. *IES Calvià*

Arnau Fernández. *IES Joan Alcover*

Arina Pérez. *IE Josep M. Llompart*

Oslaya Zapata. *IES Joan Alcover*

Sergio Alguacil. *IES Joan Alcover*

Andrea Expósito. *IES Joan Alcover*

Carmen Morey. *Madre Alberta*

Sara Amores. *Sta Mónica*

SIS DE FEBRER

Llucia Díaz del Campo Diéguez

2n batxillerat / Col·legi Sant Josep Obrer

ANHELAVA LA MEVA LLIBERTAT, LLIURAR-ME D'AQUEST JOU... PRETENIA ARRIBAR A AQUELLA TERRA ON LES PROMESSES ES COMPLEIXEN I ELS SOMNIS ES FAN REALITAT; aspirava a poder sortir d'aquest pou. No va ser gens fàcil, vaig haver de fer tanta feina que les meves mans tornaren paper de vidre i els meus ulls embogiren. Em vaig voler convertir en un jornalero sense treva, aquell que molts titllaren de 'bala perduda' i ningú va poder aturar. Em van convèncer que si posava els doblers sobre la taula, tot el que vendria a continuació no seria mai més com el declivi que era la meva vida llavors. Tant em van convèncer que ja no podia somiar en res més que no fos aquell paradís fet de ciment on ningú és més que ningú... Va ser aquell ciment el que mai vaig poder trepitjar; l'únic que vaig poder tastar d'aquell paradís va ser una sorra humida barrejada amb la meva sang.

No vam determinar res amb exactitud; sabíem que el fet de travessar aquelles reixes no seria una missió senzilla, però tan forta era la nostra esperança que res no ens deturava. El que sí que teníem decidit era trencar la frontera que ens mantenia aïllats del paradís: volíem lluitar fins a la mort per aconseguir-ho.

Vam triar la freda nit del sis de febrer. Estava tan exultat que no recordo quants érem: tres-cents, quatre-cents... Tant se val, érem tots germans esperant complir el nostre somni. Va passar tot tan ràpid que pel nerviosisme em vaig trobar en un no-res a corre-cuita muntanya avall cap a la tanca que separa el meu estimat al-Magrib del que pensava que em serviria d'empara.

Molts dels meus germans van decidir tornar enrere quan poguérem albirar alguns "homes de la llei" esperant-nos a l'altra vorera. Així i tot, els que resistírem entràrem a l'aigua. No puc oblidar la valentia d'aquells que sense saber nedar es ficaren dins l'aigua i hi quedaren. Centenars de quimeres aixafades i enfonsades. Tampoc no podré oblidar mai el sentiment d'alleujament que vaig experimentar en treure el cap de l'aigua, amb els peus a terra ferma i un somriure d'orella a orella. Quina sensació més efímera... Ni vaig poder col·locar els braços en alt: en tres segons d'estar dins aquest país "perfecte" ja tenia una bala dins el front.

Parlo amb els ulls tancats però no cecs, ajagut sobre una terra que no és la meva, amb sang al meu voltant. Algú dins aquesta foscor m'ha xiuxiuejat a l'orella que he volgut entrar dins un món que sols m'hauria decebut.

“Però què pretenies?” m'ha dit la veu. “No és més que un lloc on la tortura és el pa de cada dia. Allà on els acudits segregacionistes són els que més rialles fan. Un estat amb un passat no democràtic on es protegeix el banquer, es desnona l'obrer i, així i tot, aquells pobres morts de fam toquen la pandereta cantant tots junts: ‘Que visqui la nostra terra!’ On emmordassen els que volen canviar aquell sistema residual, on la manipulació és el més habitual... Un país on encara no han jutjat els que dispararen contra quinze innocents que no van poder ni bramare, i l'única solució que s'hi ha aplicat és ampliar la tanca perquè s'endinsi més dins la mar. Però, què pretenies? Quanta irreflexió... No veus que és la degeneració feta terra?”

He obert els ulls i, tot tenint-los tancats, sense conèixer-te, m'avergonyesc. He sortit d'un pou per quedar-me a la vorera d'un altre de molt més fondo.

Silvia Abad. IES Josep M. Lompart

Textos en castellà

EL CORAZÓN DE UNA NIÑA

Elena Martínez Sánchez

1r ESO / Col·legi La Porciúncula

ÉRASE UNA VEZ UNA NIÑA QUE SE PREGUNTABA POR QUÉ TENÍA QUE HABER GUERRAS. PENSÓ Y PENSÓ, PERO NO SE LE OCURRÍA NADA. AL CABO DE UN RATO LLEGÓ a la conclusión de que las guerras no tenían sentido. Y se dijo a sí misma que tenía que hacer algo para arreglarlo. Al día siguiente, en el colegio, le dijo a la profesora que de mayor quería ser militar para, así, poder arreglar los conflictos entre los países. La niña se hizo mayor y llegó a ser militar. El día que le tocó luchar, se puso en la primera fila del batallón. Sus compañeros pensaron que estaba loca. Llegó al campo de batalla y empezó a hablar por un megáfono. Pero el ejército contrario no le hacía caso. Así que empezó a luchar. Cuando ya habían pasado unas horas una bala le alcanzó el pecho y... se apagó ese gran corazón lleno de esperanza.

Fatima Zaouaghi. *IES santanyí*

Antonella Ferraro. *CIDE*

Antia Arribas. *CIDE*

Tamara Palma. *Participació lliure*

Christian Dameris. *Participació lliure*

Gabriel Covas. *Participació lliure*

Lucía Fernández. *Participació lliure*

Prisca Laguna. *Participació lliure*

ABUELA MARÍA

Miguel Benítez Velasco

2º ESO / Col·legi Juan de la Cierva

SI YO PUDIERA VIAJAR
en el tiempo
no lo pensaría ni un momento.
¡No iría ni a ver el lejano pasado
ni el viniente futuro!

Solo querría viajar
cuatro años atrás
cuando mi abuela murió
y su alma al cielo subió.

Solo iría a verla
esa última vez
que me acuerdo que fue
cuando vi por última vez
su arrugada y bella vejez.

Una bonita sonrisa me dedicó
y eso quiero ver yo,
con eso me bastaría
hasta que suba a verla algún día.

abuela María

Elena Montejo. *IES Josep M Llopart*

Marta Marimón. *IES Calvià*

Joan Maimó. *IES Josep M. Llopart*

Alicia Mesecke. *IES Josep M Llopart*

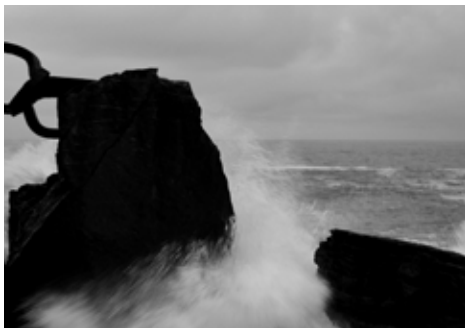

Jordi Rullán. *IES Josep M. Llopart*

Eva Vera. *IES Josep M Llopart*

Claudia Campins. *IES Juniper Serra*

Idoia Fradejas. *IES Josep M. Llopart*

Jorge Parra. *IES Josep M. Llopart*

María Fernanda Palacios. *Sant Josep Obrer*

Marco A. Aliaga. *Sant Josep Obrer*

LA DESESPERACIÓN DENTRO DE MÍ

Sergio Delgado García

2º ESO / Col·legi La Porciúncula

AQUEL TRISTE DÍA ME DIJO QUE LO IBA A CUMPLIR. FUE TERRIBLE. ME DIERON GANAS DE TIRAR LA CASA POR LA VENTANA. POR DENTRO, ME COMÍA LA RABIA Y, A LA VEZ, LA TRISTEZA. SALÍ DE CASA Y EMPECÉ A GRITAR, GOLPEANDO TODO LO QUE ENCONTRABA EN MI CAMINO. CUANDO VOLVÍ, MI MADRE YA NO ESTABA ENFADADA, PERO ME VOLVIÓ A RECORDAR ESE DURO CASTIGO. DE NUEVO, EMPECÉ A COMERME POR DENTRO. ¿QUIÉN ERA ELLA PARA IMPONERME ESA INJUSTICIA? ESE CASTIGO SIGUE AÚN EN PIE. NO ACABARÁ HASTA QUE APRUEBE, COSA QUE NO SUCEDERÁ JAMÁS. NO SÉ SI PODRÉ SOBREVIVIR O MORIRÉ EN EL INTENTO. NO VOY A AGUANTAR MUCHO MÁS...

Sara Amores. *Sta Mónica*

Fatima Zaouaghi. *IES Santanyí*

Marta González. *CIDE*

M. del Mar Sierra. *IES Juníper serra*

Arnau Fernández. *IES Joan Alcover*

Georgina Pons. *IES Joan Alcover*

Magdalena Durán. *IES Joan Alcover*

Oslaya Zapata. *IES Joan Alcover*

Paula Abraham. *IES Joan Alcover*

Yunyu Jiang. *IES Joan Alcover*

Aina Llabrés. *Madre Alberta*

LA VISIÓN

Carmen Heredia Pérez

2º ESO / Col·legi Santa Mònica

NO PUEDO DEJAR DE LLORAR. JACK ESTÁ MAGULLADO Y SANGRIENTO A MI LADO, JUNTO CON MÁS PREUNIVERSITARIOS. LOS HOMBRES Y MUJERES QUE BAJARON DE las naves nos apuntan con pistolas. ¿Qué van a hacernos? Alguien aprieta el cañón de su pistola contra mi frente. Jack grita un “no” desgarrador. Oigo el estallido del arma, y luego oscuridad, silencio.

No, silencio no. Hay música muy animada, y luces de colores; es una discoteca. Jack está a mi lado, vivo. Me rodea la cintura con una mano mientras habla con un amigo.

–Tenemos que irnos –sentenció. No sé qué ha pasado, pero este es el momento en el que llegaron las naves, tengo otra oportunidad para salvarnos. Jack discute conmigo, me pregunta qué diablos me pasa, pero yo salgo fuera, corriendo lo más deprisa que puedo. No hay tiempo para explicaciones.

–¡Oye! –dice Jack agarrándome del brazo.– ¿Qué estás haciendo? –En ese momento se oyen las naves y el caos comienza. Empieza el tiroteo, la gente corre por doquier. No quiero volver a morir, debemos salir de aquí. Cojo a mi novio de la mano y corremos, pero un hombre se me tira encima. Jack intenta defenderme, pero recibe varios puñetazos hasta que los invasores reducen a todos los jóvenes. Nos sientan en el suelo. No puedo creerlo, no he podido escapar, he sido demasiado lenta y ahora vamos a morir todos.

No puedo dejar de llorar. Jack está magullado y sangriento a mi lado, junto con más preuniversitarios. Los hombres y mujeres que bajaron de las naves nos apuntan con pistolas. ¿Qué van a hacernos? Alguien aprieta el cañón de su pistola contra mi frente. Jack grita un “no” desgarrador. Oigo el estallido del arma, y luego oscuridad, silencio.

No, silencio no. Hay música muy animada, y luces de colores; es una discoteca. Jack está junto a mí, vivo. Me rodea la cintura con una mano mientras habla conmigo.

María Cano. CEF

La Visión

VIAJE EN EL TIEMPO

Ana Llorca Gorriz

2º ESO / Col·legi Juan de la Cierva

“AQUÍ PODEMOS VER UNA RECONSTRUCCIÓN DEL AUSTRALOPITHECUS...” AQUELLA ERA LA VOZ DEL GUÍA DEL MUSEO.

Cuando dos semanas atrás nos habían repartido los folletos de la excursión ya había predicho que no me gustaría, ¡pero aquello ya era demasiado! La voz del guía cada vez me adormilaba más, y me parecía que cuantas más esculturas recorríamos, más nos quedaban por ver. De repente, me había quedado ensimismada mirando una escultura griega mientras el guía continuaba su explicación, pero... ¿dónde estaba el grupo? ¿Dónde estaba el propio guía? Me encontraba solo en aquella sala con varias figuras griegas y romanas. No había nadie más por los alrededores y reinaba un silencio sepulcral. Decidí pasar a otra de las estancias, ya que esta no me transmitía muy buenas sensaciones. Pasé el umbral de la siguiente habitación en la que ponía con grandes letras: EGIPTO.

No sabía si eran sensaciones más pero me parecía que a cada paso que daba, empezaba a hacer más calor y que al adentrarme, las columnas iban desapareciendo. Me sorprendí, se me había hundido un pie en el suelo. Miré a mi alrededor, ya no me encontraba en el museo, sino en el desierto, ¿qué estaba pasando? Vi un pico sobresaliendo por una de las dunas de arena y me acerqué, me encontré con una estructura en forma de prisma y de color amarillo, una pirámide. ¿Dónde estaba? Comencé a correr sin parar, pero de repente tropecé y me caí en un gran agujero, levanté la cabeza y miré hacia los lados. El paisaje había vuelto a cambiar, ahora era mucho más frondoso, como en una jungla, y había mucha humedad. Me levanté y salí del amplio agujero en el que había caído. Al inspeccionarlo con más detenimiento vi que aquello no era un agujero sino una enorme huella. No pude pensar en nada más y salí corriendo por segunda vez en aquel día. Corrí y corrí pero ya no podía más, y entonces me di cuenta de que algo me estaba haciendo sombra. Me giré lentamente y me quedé congelada pues detrás de mí había un enorme dinosaurio, que tenía sus enormes ojos clavados en mí y que estaba a punto de pisarme con su pata llena de garras. Cerré los ojos, era el fin...

“Y aquí podemos ver el esqueleto de un auténtico *Tirannosaurus Rex*...” Aquella voz no era la del dinosaurio. Aquella voz era la del guía del museo. Al abrir los ojos vi que allí estaba todo el grupo prestando atención al guía que explicaba toda la información sobre un esqueleto de dinosaurio.

“Bueno, y con esto podemos dar por concluida la visita al museo, esperemos que haya sido de su gusto. Pueden ir saliendo por la puerta principal”. Señaló el guía.

La verdad es que no sabía lo que había pasado realmente, pero puede que ahora ya no me parezcan tan aburridos los museos.

Alain Villena. *Participació lliure*

A close-up photograph of several green leaves, likely from a plant like basil, covered in numerous small, clear water droplets. The leaves are vibrant green and show detailed vein patterns. The lighting is bright, creating highlights on the water droplets and the leaf surfaces.

3° ESO

AQUELLO QUE SE PARECÍA A MÍ

Victòria Andreu Langarica

3r ESO / Col·legi La Porciúncula

—DE ACUERDO, ESO NO ACABA DE OCURRIR, NO HA PASADO NADA. NINGUNA SOMBRA ACABA DE PERTURBAR MI SERENIDAD —ME REPETÍ DE NUEVO.

Era lo mismo de todas las noches. Tenía la horrible sensación de que me observaban, unos amenazadores ojos en la oscuridad. Pero aquella noche, sin darme cuenta, me quedé mirándome en el espejo desde mi segura cama. Me busqué a mí misma en la penumbra, pero no me encontré. Escruté en la oscuridad aguantando la respiración, oyendo a mi asustado corazón. El silencio se volvió pesado y adormecedor, así que me dormí. Pero no me di cuenta de que había alguien velando mi descanso. La horrible pesadilla que tenía, me hizo despertarme. ¿Cuánto habría dormido? ¿Dos horas? ¿Tres?

“Menuda nohcecita” pensé para mis adentros. En medio de aquel momento de insomnio, noté una presencia. No sabía con certeza cuán etérea era, pero si sabía que estaba detrás de mí. En mi cama, justo a mi lado, respirando en mi nuca. Me tapé con las sábanas todo lo que pude, pero la opresión de mi interior y la angustia seguían ahí. Reuní toda mi valía para mirar hacia ese lado. Suspiré. Solo me vi a mí. ¿A mí? Me volví de nuevo para mirar hacia el lado en el que me encontraba anteriormente y el espejo estaba ahí. ¿Cómo me podía haber visto en el otro lado? Se me encogió el corazón. Me giré otra vez para volver a “verme”. Ya no estaba. Empecé a preocuparme. El terror me corría por las venas. Seguramente habría sido mi imaginación. Dormí unas horas más. Hasta que algo me despertó. Oía pasos y susurros. Me asustaba de verdad. Me levanté e hice acopio de mis fuerzas para coger una triste pistola de balines que mi hermano había olvidado en mi cuarto, al menos me ayudaría a sentirme un poco más segura.

Los susurros venían de debajo de la cama.

¿Debía mirar? No sé si debía, pero el caso es que lo hice. Y le vi.

Un ser semitransparente, con las cuencas de los ojos vacías y con una cara semejante a la mía. No podía ser yo. Ese ser imitaba todos mis movimientos. Pero no estaba dispuesto a dejar que los dos sobreviviéramos. Si es que *aquello que se parecía a mí* estaba vivo.

Así que le disparé, disparé a quién más temía. Pero todos sabemos que no se puede matar el reflejo de un espejo.

Gabriel Perelló. IES Calvià

aquello que se parecía a mí

Jerónima Jaume. *IES Calvià*

Gabriel Covas. *Participació lliure*

Silvia Torres. *Mata de Jonc*

Marta Simó. *Participació lliure*

Paula Madrid. *Sta Mónica*

Lucía Fernández. *Participació lliure*

Prisca Laguna. *Participació lliure*

Claudia López. *Sta Mónica*

Christian Dameris. *Participació lliure*

Celia Peixoto. *Consolación del Vivero*

Carla Alegría. *Sta Mónica*

UN SUEÑO REAL

Francisco Pou Gruman

3r ESO. IES Ses Estacions

UN DÍA ESTABA EN MI CASA Y FUI AL BAÑO, ME MIRÉ AL ESPEJO Y DE REPENTE MI PROPIA IMAGEN ME HABLABA.

Me decía que necesitaba ayuda en el mundo cristal (un mundo en el que todos los objetos eran de cristal). Y yo, sin pensármelo en ningún momento, entré a ese mundo atravesando el espejo del baño.

Era totalmente brillante y hermoso, la sensación de entrar en un mundo paralelo, pero brillante, me dejó sin habla.

Mi imagen reflejada en los cristales me llevó a un castillo sucio y tenebroso, que no parecía estar hecho de cristal, sino de un material oscuro; sin embargo, sí resultó ser cristal, ennegrecido por la suciedad acumulada.

Dentro del castillo estaba el brujo. Mi imagen me dijo que lo que hacía el brujo era fundir el cristal y que si lo seguía fundiendo, el mundo podría desaparecer y, por tanto, la gente de allí desaparecería.

La imagen me dijo que iríamos a un monte llamado Monte Thin, en ese monte había unos soldados que si te veían, te cortaban la cabeza porque custodiaban una espada con la que, clavándola a la pierna del brujo, saldría el espíritu maligno que lo poseía y así no fundiría más cristal.

Sin esperar más, yo me fui al monte ocultándome entre matorrales para que los soldados no me vieran.

Al cabo de poco tiempo salí victorioso, es decir, ningún soldado me vio y pude coger la espada. Al tener la espada me fui al brujo y desde lejos tiré aquella espada y le di en la rodilla. El espíritu maligno salió del brujo y todo volvió a su normalidad.

Al final resultó que todo fue un sueño muy real y se lo conté a mis familiares.

Aina Femenia. *Sta Mónica*

Paula Femenia. *Sta Mónica*

Joan Matemalas. *Madre Alberta*

Gabriela García. *CIDE*

Ana Vicens. *Madre Alberta*

Claudia Jordà. *Sta Mónica*

Carla Alegria. *Sta Mónica*

Paula Gómez. *Sta Mónica*

Aina Siurana. *Sta Mónica*

FRÍA NOCHE DE ENERO

Victoria Shafir

3r ESO. IES Ses Estacions

EL 15 DE ENERO DEL AÑO 1946, LLEGÓ UNA CARTA A CASA, LLEVABA UN SELLO DEL AYUNTAMIENTO Y TENIENDO EN CUENTA QUE HACÍA POCO QUE HABÍA ACABADO la guerra, de la que mi padre aún no había vuelto, nos daba miedo abrirla y leer lo que ponía.

Mi madre y mi abuela tenían un mal presentimiento, al igual que yo, pero me levanté del sillón y fui a coger aquella carta. Sin terminar de leerla se me cayó de las manos, las lágrimas empezaron a caer sobre mis mejillas. A mi madre no le hizo falta leer la carta para saber que mi padre había muerto.

No podíamos creerlo, ya habían pasado tres años desde su muerte y nos lo habían comunicado ahora... Mi madre y mi abuela no paraban de llorar, yo subí rápidamente a mi habitación para no hacer más difícil este momento para la familia. Sabía que teníamos que estar más unidos que nunca, sobre todo ahora, pero no podía soportar las lágrimas de mi madre.

Eran tiempos bastante difíciles, a mi madre le resultaba difícil mantener a toda familia, eso la obligaba a trabajar mucho, no le gustaba ninguno de sus trabajos, pero ella solo pensaba en nosotros, hasta que un día cayó muy enferma, se negaba a visitar a un doctor, por lo que un día se desmayó y no hubo más remedio que llevarla al hospital. Tenía tuberculosis y ya era demasiado tarde para hacer algo.

Mi madre falleció medio año después de aquel desmayo, yo tenía tan solo doce años. No me quedaba más familia que mis dos hermanos. Nuestra abuela no podía mantenernos, ya era muy vieja y estaba muy enferma.

Una semana más tarde nos enviaron a un internado; yo allí me volvía loca, médicos, psicólogos, guardias por todos lados. No lo aguantaría ni un día más, decidí escaparme la noche de año nuevo, cuando todos la estuvieran celebrando y no notaran mi desaparición.

Así fue, en la víspera de año nuevo me escapé del internado, estaba en medio del bosque así que no me esperaba un trayecto muy cómodo, pero todo era mejor que quedarme allí. Me sentía culpable por dejar a mis hermanos, solos, en ese horrible lugar.

Llovía, hacía mucho frío, era imposible dormir, tampoco debía hacerlo porque pronto notarían mi desaparición y saldrían a buscarme así que tenía que alejarme, cuanto más mejor.

Caminé cinco horas sin parar, ya no podía más, quería renunciar a todo y que me encontraran, pero vi una casa a unos cuarenta metros de mí, era mi salvación. Era una casa no muy grande, deduje que podía tratarse de la casa de un cazador; ya estaba a punto de llamar a la puerta cuando alguien gritó.

–¡Eh niña! ¿Qué haces allí? –La voz de un niño llegó a mis oídos, no gritó muy alto, pero pude oírlo, parece ser que solo yo tenía que oírlo.

Yo le expliqué mi situación a lo que él me dijo que ese bosque no tenía salida, el hombre que vivía en esa casa era un chico que, como yo se escapó del internado y nunca consiguió huir.

–Fueron veinte años de sufrimiento para él, no siempre tenía comida, al principio aguantaba porque era joven y había mucha fauna por aquella zona, pero cada día que pasaba los animales iban desapareciendo poco a poco los vegetales ya no crecían. Cada día se desesperaba más y más; yo llegué aquí hace un año, al igual que tú me escapé, pero nadie me buscó. Sigo sin entender la razón.

–¿Y tú, como sigues vivo si no hay nada? –pregunté un tanto preocupada.

–Está claro que algo queda pero no para mucho tiempo, como puedes ver no como mucho, tampoco muy a menudo, siempre estoy ocupado intentando descubrir nuevos caminos hacia la libertad.

–Y... ¿Nunca has pensado volver al internado? –pregunté con un tono de curiosidad.

–¿Después de todo lo que han hecho conmigo? ¡Nunca! –gritó con un enfado devastador.

No quise preguntarle más, ya veía que no lo pasaba muy bien y lo único que tenía en la cabeza eran mis dos hermanos. ¿Cómo pude dejarlos allí? ¿En qué pensaba? Estaba claro que tenía que volver a por ellos, pero sola no podía hacerlo. Juan no quería ni escucharme, era muy difícil, lo único que nos esperaba era la muerte.

Salimos a la mañana siguiente. No fue muy difícil convencerlo, ya que él también tenía familiares ahí.

No nos dábamos mucha prisa, no queríamos hacer ruido así que en cuanto empezó a anochecer nos paramos y decidimos dormir, ya continuaríamos cuando amaneciera.

Desperté muy cansada a pesar de que dormimos diez horas, notaba algo extraño, para ser más exactos sentí que faltaba algo, faltaba Juan...

Juan desapareció y lo único que quedó fue una nota que decía “Tú serás la siguiente”.

4° ESO

“MI PORQUÉ” A LO LARGO DEL TIEMPO

Marina Forteza Rodríguez

4º ESO / Col·legi Juan de la Cierva

PODEMOS REMONTARNOS TANTOS AÑOS ATRÁS... TODOS, PERSONITAS DE AQUÍ Y DE ALLÁ, TODOS DIFERENTES PERO CON UN MISMO ORIGEN: LA VIDA. VAMOS CADA UNO CON NUESTRAS COSAS, PERO NO NOS PARAMOS A PENSAR EL PORQUÉ DE ESTE ORIGEN. RESOLVEMOS PROBLEMAS, HACEMOS Y DESHACEMOS, Y NI SIQUIERA ESTAMOS SEGUROS DE SI ESTO ES REAL. QUIZÁ SUENE UN POCO TRÁGICO O PARANOICO, PERO POR ALGO EXISTEN ESTOS DOS ADJETIVOS.

Llegamos al mundo sin saber a qué ni con quién y algunos, muy pocos, acabamos sabiendo que venimos aquí a ser felices, o por lo menos a intentarlo. El tiempo pasa de manera tan rápida, como cuando eres niño y vives de manera inconsciente, es en ese momento cuando empiezas a suponer el porqué de las cosas, a pintar sin salirte de las líneas, a reír, a jugar, cuando quieres a todo y todos los que te rodean. Eres inocente, y por ello, al no saber el verdadero por qué de las cosas, sino tu propio por qué eres feliz. Luego vamos celebrando cumpleaños y llega esa época en que el porqué da paso al ¿por qué no? Así es, todo lo que se dice, es lo contrario, quizás en ese momento iría bien la psicología inversa. Seguimos cumpliendo años y la gente empieza a dejar de preguntarse el porqué de todo, ya que deja de pensar, solo se preocupan de lo que ellos consideran importante, y sí, hablo de los adultos.

Mucha gente no es feliz porque se basa en lo que le hacen, dicen y piensan los demás. Así que, este mundo, ¿para qué? No se sabe, pero basándonos en las teorías que uno ha ido escuchando, las cosas que ha ido leyendo y estudiando, en la vida hay muchos temas que comentar y buscarles su porqué. Es curioso que aquellos que más marcan a la sociedad son aquellos que más se discuten, y algunos de ellos hacen al ser humano peor persona, como la envidia, ese sentimiento, por llamarlo de alguna manera, que el gran Cervantes llamó “cárcamo de virtudes y raíz de infinitos males”. Así es, mucha gente en vez de vivir su porqué, se

dedica a envidiar el de los demás, haciéndose únicamente daño a sí mismos. Por ello y por mil razones más, a lo largo del tiempo, no alcanzan la felicidad, sino que solo se creen que la han encontrado, mientras otros continúan buscándola, ahogándose en sus penas con total negatividad.

Por otra parte, también está el amor, que nos posiciona en dos bandos, hay gente que lo llama una simple reacción química, y otros como Oscar Wilde “je ne sois quoi”, lo que significa afección profunda hacia una persona. Encontramos también la lucha constante entre ciencias y letras, palabras totalmente opuestas sin las que nuestra vida no sería nada, ni una de ellas existiría sin la otra. Por lo que dicho lo dicho, creo que la vida es eviterna, que tiene un principio pero no un fin, llena de misonéismo en todas las personas, y que deberíamos tatuarnos las palabras “mi porque” y ser únicos, que para eso existe la genética y para algo venimos a este origen con caras distintas.

Fernando Simarro. IES Josep M. Iompart

Jaume Nicolau. *Sta Mónica*

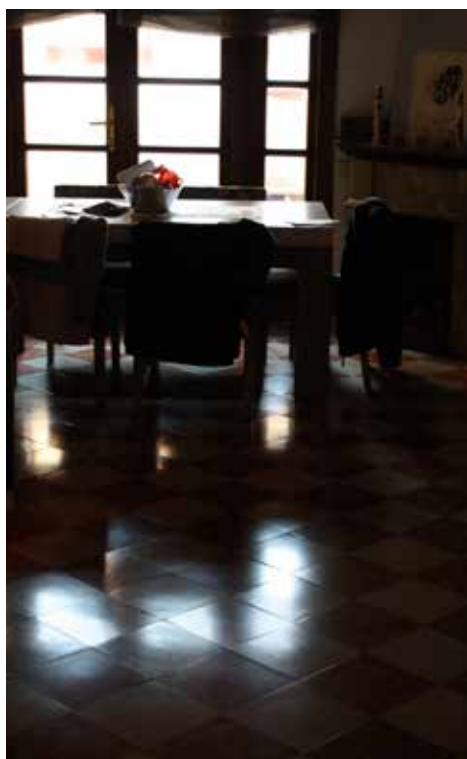
Cecilia Calonge. *Sta Mónica*

Toni Frau. *Sta Mónica*

Jordi Morro. *Sta Mónica*

Marga Torres. *Sta Mónica*

Silvia Torres. *Mata de Jonc*

Lucía Conde. *CIDE*

Pablo Barceló. *Madre Alberta*

Jordi Henao. *IES Esporles*

Arnau Vadell. *Mata de Jonc*

ESCENA NOCTURNA E INVERNAL

Martín Heliodoro García Herrera

4t ESO / Col·legi Santa Mònica

OCURRÍA PASADA LA MEDIANOCHE, PERO CON LOS BARES ABIERTOS. UN CÚMULO DE GENTE QUE SEGUÍA VAGANDO POR LAS CALLES EN BUSCA DE MÁS PERSONAS con quienes poder brindar y celebrar el año nuevo que acababa de empezar y un especial aire festivo. Una pequeña parte de la muchedumbre, no obstante, se detuvo a observar a alguien que, contrariamente, se regocijaba en su propia tristeza sin observar a su alrededor: un violinista, en una esquina de la Plaza Mayor, que en vez de tocar la marcha propia del día primero de enero, la Marcha Radetzky, como los demás músicos de la ciudad, interpretaba su última composición, lenta y triste, con los ojos enrojecidos, subrayados por leves ojeras y con la cabeza agachada, de forma que su sombrero la cubría casi por completo, dejando tan solo un trocito de su nariz puntiaguda al descubierto. Con las manos tiritando por el frío o por la tristeza que, lentamente, lo corroía lo acabaría consumiendo. Él no paraba, seguía tocando sin dejar ni un momento de expresarse a través de su instrumento y de sus lentos movimientos, como un baile triste en el que el final alegre era un paso en falso.

M. del Mar Cózar. *CIDE*

Laia Raurich. *Mata de Jonc*

Silvia Torres. *Mata de Jonc*

Micaela Agustina. *Mata de Jonc*

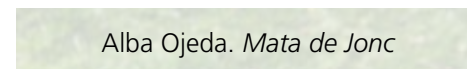
Yllarini Guarda. *Mata de Jonc*

Inés Socías. *Mata de Jonc*

Sara Casares. *Consolación del Vivero*

Alba Ojeda. *Mata de Jonc*

PROHIBIDO SOÑAR

Sofía Márquez Nieto

4º ESO / Col·legi Santa Mònica

UN DÍA CUALQUIERA DE ESTA MONÓTONA VIDA, NACIÓ UN NIÑO CUALQUIERA, TAL Y COMO LOS DEMÁS. AQUEL NIÑO ERA CURIOSO, CREATIVO Y DESPISTADO, PERO sobre todo, soñador. Cuando hubo cumplido la edad de escolarización, así como las reglas mandan, sus padres le llevaron al colegio donde, como si de una cadena de montaje se tratara, el niño haría la Educación Infantil, la Primaria, la Secundaria y, si tenía la oportunidad, el Bachillerato, una carrera y después a trabajar para luego jubilarse y morir. Esa era la vida que le esperaba, ya marcada. Así que al niño, que llegó a la Primaria aún con ilusión y sueños, decidieron sentarlo en un pupitre frente a una pizarra y seguir con las reglas de siempre. A algunos niños se les fue poco a poco la ilusión, otros perdieron sus sueños, pero a nuestro protagonista aún le quedaba una pequeña chispa de esperanza escondida en un rincón de lo más profundo de su ser, como una garrapata aferrada a la vida esperando para salir, explotar. Y claro que explotó, ¿cómo no iba a hacerlo? Los demás, nada más ver la llama de la ilusión que avivaba su mirada, se encargaron de ahogarla, matarla, cortarla de raíz. Estaba prohibido soñar y mucho menos triunfar. Se necesitaba talento. Y aunque lo tuviera, necesitaba esforzarse para mejorarlo. Y aunque se esforzara, necesitaba dinero, contactos... Y aunque los tuviera, ¿y qué si los tuviera? Lo importante era que no podía conseguirlo, había un millón de razones por las que no debía intentarlo. Se habían ido transmitiendo de persona en persona, nadie sabía por qué ni en qué se basaban. El miedo a soñar. Pero, igualmente, se encargaron de darle sus dosis de realidad, cada una más dolorosa que la anterior, ponerle los pies en la tierra, decían. Se ocuparon de buscarle un trabajo que concentrara toda su atención y así no tuviera ninguna oportunidad de soñar. Allí, encarcelado en una oficina frente a un ordenador, impreso tras impreso, jornada tras jornada. Cuando tuvo la edad, pudo jubilarse y dicen que en su último suspiro de vida pudo soñar que era un pájaro que volaba libre, sin jaula, y todo porque desde pequeño le habían colgado un cartel en el corazón de “Prohibido soñar”.

1º BACHILLERATO

ALERGIA

Guido Belfiore Da Silva

1r batxillerat. Col·legi Sant Josep Obrer

LA VIDA EN LA COSTA ERA MUY DURA, PERO NO MENOS RUTINARIA. CADA DÍA HABÍA QUE DESPERTARSE AL ALBA, EN PURA SINCRONÍA CON LA BAJADA DE LAS MAREAS. Toda alma tenía una tarea asignada. Los más pequeños, aún somnolientos y a regañadientes, debían ir a la playa a recoger cualquier marisco que se hubiera atrasado en su vuelta al vasto mar y hubiera quedado atrapado en las dunas. Los adolescentes varones debían ir a la plaza a que los pescadores más expertos les dieran instrucciones para el largo día que les esperaba, mientras las adolescentes debían coser anzuelos y redes de pesca, así como arreglar y remendar la ropa de los pescadores. Las mujeres adultas y mayores se dedicaban a la limpieza, tanto doméstica como del pequeño pueblo, mientras los hombres adultos se dedicaban a la pesca, en los astilleros o labraban las pocas tierras fértiles que rodeaban su pequeño territorio.

Pero aquella mañana Martin sabía que no todo iba a ser igual. Sentía ese cosquilleo que le invadía la nariz, como si un ejército de hormigas quisiera colonizar su cabeza, que solo le ocurría cuando algo iba a pasar. La llamaba su “alergia a los cambios”, aunque como intuitivo que era, no sabía a ciencia cierta si el cambio sería positivo o negativo. El sol no había salido aún, cuando su padre le despertó con un leve pero seco zarandeo:

–Despierta, grumete, ya es tarde- le dijo sin un mísero tono de cariño.

Lo que no sabía su padre es que llevaba despierto un buen rato, dándole vueltas a un intrínseco tema. Martin había nacido en el clan más prestigioso de pescadores, no solo de la aldea, sino de todo el reino, por lo cual, siendo el único hijo varón del líder actual del clan, es innecesario decir que el heredero del feudo marino era el joven. Pero el chico estaba lejos de querer dedicarse a la arriesgada y poco remunerada vida del pescador.

Fue hace cuatro veranos. Martin estaba con su barca de principiante, la pequeña embarcación con la que los pescadores instruían a los nuevos navegantes, cuando el viento sopló con rabia y el mar se embraveció, provocando un fuerte oleaje incluso en alta mar. Por desgracia, perdió el control (si es que alguna vez lo tuvo) de su menudo navío y, asustado, se agarró al delgado mástil que aguantaba la ya alocada vela. Tras un par de días, cuando ya no esperaba regresar con vida a casa, unos largos palos se introdujeron en su bote y lo acercaron a la costa, o eso le dijeron sus salvadores, porque cuando le rescataron, él yacía inconsciente en el fondo del bote, abrazado a sí mismo, al borde de la hipotermia.

Cuando despertó, dio un respingo de la impresión. El olor le impactó, nunca había olido nada semejante, pero lejos de desagradarle, quiso encontrar la fuente de dicho aroma. Una vez en pie se percató de que la estancia en la que se hallaba era muy extravagante. Sobre la puerta de la habitación colgaba lo que parecía la cabeza de un extraño ser, algo así como Tim el Tabernero pero con la cara más alargada y un poco más de vello facial. Unos colmillos sobresalían de la boca de la bestia, lo cual le hizo pensar que le resultaría difícil comer pescado. Cuando aún no se había repuesto del asombro causado por esa bestia, escuchó un estridente sonido al otro lado de la puerta, y del susto, cayó al suelo. Y así lo encontraron ellos.

–Anda, ¡si el príncipe Pescado ha despertado! –rió el más alto de ellos.

–Buena esa, Elefante, aunque creo que era más gracioso decir “el pescador pescado” –vociferó otro.

–Jabalí, no nos desviemos, ¿nos lo quedamos o no? –respondió un tercero, que parecía ser el más sensato de los tres.

–En tal caso sería “el pescador cazado”, ¿no crees? ¡Para algo somos cazadores! –arguyó el primero.

Martin estaba sorprendido. Nunca había presenciado una conversación tan estridente. Los hombres no se hablaban, se gritaban como si estuvieran hablando desde una montaña a otra. Lo que más le impresionó fue que hablaban de él, pero con la misma discreción con la que el Sol brilla en un mediodía estival. Le parecieron muy rudos, pero concluyó en que no estaba en posición de opinar.

–Que se quede, total, no tiene nada mejor que hacer –replicó el que respondía al nombre de Jabalí.

Y eso hizo. Se quedó en aquella aldea de cazadores y aprendió el oficio. Le trataron como a un hijo suyo, aunque aquellos cazadores no eran muy correctos y sus modales dejaban que desear, fueron unos grandes instructores y Martin un gran estudiante. No tardó mucho en dominar el tiro con arco, aunque pronto optó por la ballesta por motivos de comodidad. La tarea de despellejar era, en cierta manera, similar a la de escamar y quitar las espinas a los peces, así que no supuso una gran dificultad para él. Lo que se le resistió fue el trabajo de cocinar la carne. Nunca sabía decir cuándo la carne estaba cocida, ni cuando no, y aun cuando partió no había resuelto esa duda.

Fue después de tres plenilunios que recordó su vieja aldea de pescadores, no muy lejos de su nuevo hogar. Aunque le costó mucho, volvió a su antigua vida, tras despedirse de sus anfitriones con respeto y conteniendo las lágrimas. Había llegado a apreciarles en ese corto periodo temporal. Pero antes de marchar hizo una promesa:

–Volveré o moriré en el intento –los cazadores rieron, debido a que era una broma sobre su llegada a la humilde villa.

Retomando la mañana en la que su padre le despertó, en la que Martin sentía su “alergia a los cambios”. Se levantó de la cama y tras cambiarse y desayunar algo, salió de casa como una exhalación. Fue rápidamente al huerto donde los vecinos plantaban su trigo y rebuscó entre unos helechos. Sacó la bolsa que había

preparado el día anterior y se dispuso a partir. Iba a ir en dirección este. Sabía el camino, pero si se perdía llevaba en la bolsa un pequeño arco que le regalaron cuando marchó y eso le serviría para abastecerse. Pero cuando pasó corriendo delante de su casa, su padre justo salía y le preguntó sobre su destino y sus prisas. Con convicción, Martin le contó lo sucedido hace cuatro años, le habló sobre la caza, sobre sus anfitriones, sobre todo lo que aprendió y sobre sus deseos de vivir en la aldea de cazadores. El padre, iracundo, sacó el arpón que llevaba a la espalda para la jornada de pesca y, ido por la cólera, gritó:

–¡Jamás dejaré que unos cazadores se lleven a mi hijo! –Y sin pensar, disparó.

Estaba herido de muerte, pero lejos de preocuparse por ello, el joven sonrió de satisfacción: había cumplido su promesa.

Jessica Carballido. *Francesc de Borja Moll*

Aina Clar. *Sta Magdalena Sofia*

Verónica. *CEIP Escola Graduada*

Sidney. *CEIP Escola Graduada*

Carla Alegria. *Sta Mónica*

Lucía Conde. *CIDE*

Aina Femenia. *Sta Mónica*

Toni Frau. *Sta Mónica*

LOS RECUERDOS PUEDEN SER ETERNOS

Mariam Zamrik Vila

1r batxillerat. Col·legi Sant Josep Obrer

RECONOZCO QUE ME RELAJA PASAR UNAS HORAS A SOLAS DE VEZ EN CUANDO, HACIENDO AQUELLO QUE ME GUSTA, COMO HACÍA AQUELLA VEZ... ES INCREÍBLE LA cantidad de recuerdos y pensamientos que puede llegar a almacenar nuestro cerebro, básicamente inimaginable. Incluso su forma de trabajar, cómo responde y ordena cada mecanismo de nuestro cuerpo, cómo se desarrolla moralmente... en fin, ¿qué voy a contar yo?

Sí, de los recuerdos iba yo hablando, aquellos que quedan estampados en las fotografías, que nos emocionan, alegran o entristecen o incluso provocan arrepentimiento. Pero, al fin y al cabo, sin arrepentimientos y errores no creceríamos como personas, sin recuerdos, sería como empezar de cero cada vez, en cada situación, ¿quién sabe si sería mejor?

Mi recuerdo más cercano eres tú, aquel momento, aquella yo y aquel nosotros. Tu latido en mí, en mi corazón. Los momentos, paseos y momentos familiares, íntimos también. De qué montón de recuerdos podría yo hablar junto a la multitud de experiencias por contar, y recordar.

Pero no fue a propósito, un error con posible condena de olvido, un mal momento con pocos valores que encontrar, un hecho, un accidente por naturaleza... lo peor es experimentarlo, y eso pocas mujeres lo saben.

No te preocupes, estaré bien, todos lo superaremos, lo superaré. Tal vez me haré más fuerte, creceré como persona, no lo dudo. Tal vez tendré otra oportunidad, por mí y por ti, por más experiencias, más recuerdos, incluso para un crecimiento en sociedad... Y si madre hubiera llegado a ser al tenerte, para y junto a ti y tu padre, de no haber sido por aquél accidente marcado ahora por el tiempo, que nunca lo borrará.

2º BACHILLERATO

VERSOS DE LIBERTAD

Marta Gallardo Alfaro

2n batxillerat. Col·legi Sant Josep Obrer

ELLA AGARRÓ MI MANO Y ME CONDUJO A UN LUGAR DONDE EL OCASO HACÍA OSCURECER EL MAR QUE BRILLABA EN EL HORIZONTE. LAS ESTRELLAS DUPLICABAN su existencia y su belleza con el reflejo del cielo en el piélago. Desde allí dónde nos sentamos, se podía ver la luna en todo su esplendor. Los barcos, con esas brillantes luces, dejaban a su paso una enorme estela en el mar se iba borrando con el tiempo.

Lo cierto es que el paisaje empezó a ser despreciable para mí, ella brillaba más que cualquier estrella. Comencé a mirarla, con esa presencia tan suya que desde el primer momento me hizo temblar. El sonido de un eco a lo lejos respiraba nuestro amor. Ella empezó a reír y sacó un viejo libro de poesía de a saber qué loco poeta. Yo, loca de amor, loca por ella, besé sus labios con la intención de desgastarlos. Lo cierto es que, la poesía, celosa de tanta pasión, se acercó a nosotros y nos hizo el amor con sus dulces palabras, acariciando cada gesto que nosotras comprendíamos. Aquel día entendí realmente lo que era la poesía, comprendí cómo el miedo podía desgastar completamente, cómo el dolor por una ausencia podía desgarrar el alma hasta dejar de ser reconocida; percibí la intensidad con la que se ama y, por fin, caí en la cuenta de que hay gritos que son demasiado fuertes como para poder oírlos.

Al hablar de libertad cuando describo su amor, nada tiene que ver con la ausencia de unos celos indomables. Libertad es acabar con mis propias cadenas, agotar la represión de mi dictadura; esa opresión que me creo yo misma al pensar en su ausencia, el miedo a perderla que forja mis propios grilletes. Libertad es que tiemble en mí la irreprimible necesidad de avanzar en esta locura, encontrar ese lugar, un estado mental entre mi sonrisa y su mirada.

El destino es caprichoso y ambicioso, tanto que jamás dejaría en el aire una acción sin firmar; se asegura de que cada acto lleve su nombre y quede constancia de que él es responsable de tan importante episodio. Me di cuenta ese mismo día, pues después de todo lo que sufrimos, el destino nos quiso aquí, destinadas a ser. Esta vez sí.

Y si inevitable es perderla y la fugacidad de la vida acaba con esta locura de quererla, dejaré que el destino nos conduzca al crimen de nuestra esencia. Que nadie nos salve de esta muerte, lo ruego, porque pensar en su ausencia es mejor que llorar la amargura de no tenerla.

Alejandro Castellón. CIDE

Versos de libertad

Carla Alegria. *Sta Mónica*

Juan Isasi. *Sagrat Cor*

Alba Pérez. *Consolación del Vivero*

Cristina Villena. *Consolación del Vivero*

Carla Alegria. *Sta Mónica*

Miguel Torres. *Sta Magdalena Sofía*

Marina Roig. *Sta Mónica*

Ángel Calero. *Sta Mónica*

Mireia Monfort. *Sta Mónica*

Lucas Marí. *Sta Mónica*

Jaume Nicolau. *Sta Mónica*

ÚLTIMA CARTA

Claudia Lozano Estaràs

2n batxillerat. Col·legi Sant Josep Obrer

El verano siempre se disfruta, pero este último fue el mejor con diferencia. Los días empezaban a las diez porque, aunque algunos no lo crean, dormir es uno de los pequeños placeres que la vida nos ofrece. La mañana la pasábamos en la playa. Paseábamos de la mano, nuestros pies moviéndose al unísono por la arena mojada de la orilla y nuestras miradas inocentes, llenas de ilusión y de alegría sorprendiéndose de vez en cuando al coincidir. Tus brazos fuertes me protegían del frío de las aguas azul turquesa y de repente, me alzaban como si fuera una niña pequeña que no conoce la decepción ni la tristeza. Tu sonrisa, tus caricias suaves y tus besos... Tus besos inesperados, salados, dulces, rápidos, lentos, intensos o pequeños eran mis mejores abalorios, ellos convertían el mundo, o quizá mi mundo, en un lugar maravilloso, me volvían fuerte, me daban vida y me hacían feliz. Recuerdo también nuestras charlas nocturnas, ¿las recuerdas tú? ¿Recuerdas a aquel chico que me prometió que me querría para siempre, para el que yo lo era todo y lo iba a ser cuando pasara el tiempo? Recuerda entonces también todas las canciones que me cantaste cuando solo eras capaz de cantarlas para mí, todas las veces que te dije lo grande que eras cuando aún no lo creías, todas las cartas que te escribí a pesar de que no existían palabras suficientes para expresar mi amor por ti y todos los sueños que prometimos cumplir juntos algún día.

Camino por las calles desiertas de mi ciudad. Hoy es una noche cualquiera de las navidades. Bolas gigantes de color miel envueltas en lágrimas azul cielo decoran las Ramblas. Me siento en un banco de piedra helada, estoy temblando, pero no es por el frío, sino por el vacío y la desorientación que habitan en mí. Hoy tus brazos han arrojado a las tinieblas a la niña que mecías en ellos. Pero antes la has mirado a los ojos y no te ha reconocido, no ha encontrado más que sombras de lo que un día fue y ya no es. Todo está oscuro aquí abajo. Las ilusiones se han desvanecido, los sueños están hechos añicos, de las fuentes no dejan de brotar lágrimas, los árboles han sido despojados de las palabras de amor que nos decíamos, los recuerdos son arrastrados por las ráfagas de viento... Se oye

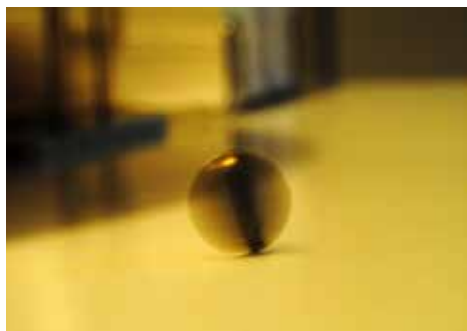
una música a la lejos, son tus canciones al compás de los latidos de mi corazón compungido y destrozado. A pesar del dolor que me desgarrar por dentro recorro las calles, conteniendo la respiración a cada paso. Te lo di todo y te amé con locura como nadie lo volverá a hacer nunca; tú en cambio dejaste de luchar y sentir hace tiempo, ¿verdad? Y me abandonaste en la batalla que ya dabas por perdida. O no. Es tal mi confusión que ni odiarte puedo, sino amarte más aún. Quiero pensar que tú también luchaste, que tú también creíste, que me quisiste tanto o más que yo a ti; porque duele tanto imaginar que no soy nada para ti, que ni un resquicio queda ya de lo que fui.

Esta es la última carta que te escribo, desconozco si esta es la realidad y lo vivido un sueño, o si el sueño empieza hoy. Sin embargo, sé que merezco un lugar donde los rayos del sol me deslumbren, donde mis heridas puedan curarse y mis labios dibujen sonrisas sin esfuerzo ni dolor; así pues, marchó en su búsqueda, no llevo brújula ni mapa, únicamente algunas vivencias, algunos seres queridos y algún que otro recuerdo. Hasta siempre mi amor, te guardo en el olvido.

Aina Llabrés. *Madre Alberta*

Cecilia Calonge. *Sta Mónica*

Patricia Yazmine Luga. *Sta Mónica*

Anita Ripoll. *Sta Mónica*

Florencia. *CEIP Escola Graduada*

Paula Femenia. *Sta Mónica*

Mar Hernández. *Sta Mónica*

Iker Leguizamón. *Madre Alberta*

Daniela. *CEIP Escola Graduada*

Kevin. *CEIP Escola Graduada*

Arnau Vadell. *Mata de Jonc*

Arnau Bisquerra. *Mata de Jonc*

LA PETICIÓN

Yaiza Miranda Alcolea

2n batxillerat / IES Ses Estacions

TODO EMPEZÓ CON EL ABURRIMIENTO DE UNA TARDE DE VERANO. LAURA ESTABA HARTA DE IR A LA PLAYA CON SUS AMIGAS, Y ESA TARDE DECIDIÓ QUEDARSE EN CASA sin hacer nada. Abrió su portátil y se tumbó en el sofá, tenía toda la casa para ella sola, ya que sus padres trabajaban continuamente.

Inició sesión en una red social; tras comprobar lo bien que habían quedado las fotos veraniegas, descubrió que tenía una petición de amistad de alguien que no conocía. La curiosidad fue la que condujo el ratón en esa dirección. Inmediatamente quedó asombrada al ver el perfil de ese joven, alto, moreno y tremendamente atractivo. Inmediatamente aceptó esa solicitud. Y la joven de 13 años no hacía más que preguntarse cómo un muchacho así se había fijado en ella. Pero ella apagó el portátil, no quería hacerse ilusiones.

Al día siguiente ya mantenía una conversación con él por el chat del móvil. Cuanto más hablaba más inteligente y cariñoso le parecía, y lo mejor es que no dejaba de repetirle lo hermosa que era. Un día, sin embargo, el asunto se le fue de las manos; él le había pedido una cita para conocerla en persona y poder disfrutar con ella de una romántica tarde.

Para aquella velada, Laura se decantó por un vestido floreado, y dejó su suave cabello color azabache cayéndole por la espalda, y rozándole el cuello. Pero su dicha fue breve. Laura observó la plaza donde habían quedado, le resultó desértica, y la noche ya empezaba a cernirse sobre ella.

Sin previo aviso, alguien le amordazó con una mano y la agarró por la cintura con la otra. La levantó con brutalidad y la condujo en brazos a un piso abandonado, lejos de toda civilización. Él no era el joven veinteañero que creía, sino un cuarentón entrando en el medio siglo, que ansiaba las carnes de la muchacha. Se abalanzó sobre ella y la inmovilizó con el peso de su monstruoso cuerpo y clavó sus garras en los diminutos muslos de la niña, que se removía intentando zafarse

de la bestia. Laura ya sentía cómo perdía el aliento, y caía en el desmayo, cuando vio que esa masa corporal que antes la apesaba contra el colchón mohoso, se caía en el suelo, y más de una docena de personas irrumpían en la grotesca habitación.

A la mañana siguiente, amaneció en el hospital rodeada de sus dos mejores amigas, que dormían en la cama contigua, y de su madre que leía el periódico en el sillón de las visitas, y en cuyo rostro las ojeras y los ojos llorosos eran evidentes. Al intercambiar miradas, su madre se levantó y ambas se fundieron en un amoroso abrazo. Entonces la voz de la experiencia le susurró al oído: “Agradece a Miriam y Raquel que hoy estés aquí, ellas reconocieron el falso perfil de ese engendro en las noticias, estaba en busca y captura, y gracias a que tú les confesaste que ibas a tener la cita de tus sueños, al final has logrado quedarte junto a mí un día más. ¡Oh! Laura no sabes lo mal que lo he pasado, menos mal que no te ha pasado nada.”

Laura, con ojos llorosos, solo fue capaz de producir un sonido gutural de agradecimiento y de amor filial, y dejó deslizarse entre sus dientes estas palabras: “Sigo viva”.

Alejandro Castellón. CIDE

Ana Vicens. *Madre Alberta*

Claudia Jordá. *Sta Mónica*

Sandra Antolí. *Sta Mónica*

Andrea Lasanta. *Sta Mónica*

Jaume Nicolau. *Sta Mónica*

Mar Hernández. *Sta Mónica*

Joan Maternalas. *Madre Alberta*

Paula Femenia. *Sta Mónica*

Gerard Salom. *CIDE*

Pau Conrad. *Mata de Jonc*

UNA DE PISTACHOS

Isabel Notario Sánchez

2n batxillerat. Col·legi Santa Mònica

HACÍA YA UNOS AÑOS QUE ÉL SE HABÍA IDO, QUE LA HABÍA DEJADO SIN SU MAYOR SOPORTE. A VECES, PENSABA QUE TODO ERA UN SUEÑO Y QUE JAMÁS SE HABÍA IDO realmente. Ese día lo vio. La estaba esperando a la salida de clase. Fue entonces cuando pudieron hablar, largo y tendido, sobre qué habían hecho en ese tiempo en que estuvieron separados, si la había echado de menos. Aprovecharon cada minuto que tuvieron, hicieron lo que solían hacer antes, cuando se sentaban delante de la televisión y se comían bolsas de sus pistachos favoritos. No recordaba nada más feliz que esos momentos con él, y cayó en la cuenta de lo mucho que le había echado de menos. Pero antes o después todo termina, y corrió a abrazarle. Al abrir los ojos, se descubrió en su cama, con los ojos llorosos, sabiendo que solo había sido otro de sus sueños. Pero le daba igual, había vuelto a ver a su abuelo.

BARCO DE PAPEL

Claudia Obrador Llull
2n batxillerat. Col·legi Sant Mònica

UNA VEZ, ALGUIEN PRUDENTE DIJO QUE A LAS MUJERES, COMO A LOS CHARCOS, NO HAY QUE ANDARLES CON RODEOS. ENTONCES, ¿POR QUÉ TÚ HICISTE CASO OMISO? Esperaste al último café que nos tomamos para decirme que no querías nada serio, que lo habíamos pasado muy bien. Habladurías. Lo que pasa es que eres un cobarde que no quiere admitir su dependencia hacia una simple estudiante de Derecho. No me previniste y te permití arrasar con el castillo de naipes en que se había convertido mi corazón.

Y ahora, enamorada y perdida, deambulo por la vida, sin ti, mi equilibrio. No te puse ataduras ni restricciones. Me bastaba que me endulzaras el café cada mañana y tener los pies calientes cada noche.

Sólo espero que la próxima vez que llueva y haga tormenta tengas el valor de atravesarla.